

La sessió es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa la lletrada major i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els riscos de seguretat que està generant a Europa i a Catalunya la ultradreta violenta

302-00280/15

El divuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els riscos de seguretat que està generant a Europa i a Catalunya la ultradreta violenta. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Diputats, diputades... Aquesta setmana es compleix un any d'aquestes comunicacions que van aparèixer al canal públic de Telegram de l'organització Deport Them Now: «Pero cómo los queréis coger si no tenéis imágenes de quién ni cómo son, ¿no? Yo es que les pegaría a todos. A pegar a todos, directamente, sin preguntar. Ellos no miran na'; nosotros, tampoco, sean buenos o malos. Y me iría de cacería sobre las once o doce de la madrugada. Vamos a ir todos los que podamos. Saldrán cabezas de moro rodando.» Quines conseqüències van tenir aquestes converses en un xat de Telegram de Deport Them Now? Hores després es van produir els greus atacs racistes que es van produir a

Torre Pacheco. Però també van estar actuant a Catalunya. Van tenir canals de Telegram oberts, actius, almenys des del mes de març fins al mes de juliol, quan, després d'aquests greus fets, es va tancar aquest canal per ordre judicial.

Aquesta organització també es va sumar a manifestacions convocades per VOX. De fet, saben què cridava aquest únic detingut a una manifestació de VOX uns mesos abans, al març, a Terrassa, la persona que va ser detinguda per l'organització Deport Them Now? «Hasta las últimas consecuencias. No os imagináis de lo que son capaces esos bárbaros» –referint-se a la població musulmana–. «Debemos combatirlos con hierro, con fuerza.» Un jutjat de Mataró està investigant Deport Them Now per organització criminal. Un any després, només –només– una persona està investigada en aquesta causa.

El mes de juliol passat, un informe dels Mossos establia, d'acord amb la informació disponible en fonts obertes, que els membres de Deport Them Now devien ser persones ja conegudes per la seva ideologia d'ultradreta i neonazi i la gran majoria dels seus membres devien residir a Sabadell. Sabadell, casualment, on, després d'una altra manifestació de confluència amb l'extrema dreta parlamentària i la ultradreta violenta, es va produir un greu atac a un kebab en aquella mateixa ciutat.

Llavors, un any després estem aquí. Com pot ser que només una persona estigui investigada al procediment judicial? Com pot ser que poguessin estar actuant amb impunitat almenys des del mes de març fins al mes de juliol? Com pot ser que no tinguem totes les conversacions que van aparèixer en aquell canal de Telegram públic i obert a la investigació judicial? És molt greu. Per això diem que cal una actualització de l'estratègia per augmentar l'eficàcia. Estem davant d'un greu fenomen global que ataca les democràcies i la convivència. Les eines i interpretacions de fa quinze anys avui ja no serveixen.

Una altra organització d'ultradreta violenta està actuant amb molta impunitat: Núcleo Nacional. A les seves xarxes es pot veure que tenen forts vincles amb l'organització d'Estats Units Patriot Front; sí, aquells supremacistes encaputxats que es van manifestar fa uns dies per Washington. També aquesta organització, Núcleo Nacional, tenen tuits celebrant que persones musulmanes se n'hagin hagut d'anar de Belfast pels greus atacs terroristes racistes viscuts fa unes setmanes. Si aquestes

expressions que fa Núcleo Nacional a les seves xarxes socials no són apologia del terrorisme, ja em diran a mi lo que hauria d'acabar sent apologia del terrorisme. Cal que el Govern i que el Cos de Mossos d'Esquadra estiguin a l'altura del repte global al que ens enfrontem. I no, no s'hi està fent prou. A més, cal més contundència per part de l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació i, sí, també garantir l'aplicació efectiva del règim sancionador vigent en matèria de memòria democràtica, que a hores d'ara a Catalunya no s'està fent de manera adequada.

I també a la moció vam presentar dues qüestions més, dues qüestions que haurien de ser mínims democràtics. Per un costat, proposem condemnar de manera clara i directa l'ús de la violència contra les persones per la seva nacionalitat o pel seu perfil ètnicoracial. Cal un rebuig clar i ferm d'aquest ús de la violència que fan organitzacions violentes d'ultradreta. Ara bé, aquestes organitzacions actuen quan existeix un clima de persecució i assenyalament generat per part de determinats responsables polítics. Per això, també proposem rebutjar l'ús d'actes delictius comesos per persones concretes per promoure la criminalització del conjunt de persones migrants o de totes les que comparteixen la mateixa nacionalitat que la persona concreta que ha comès el delicte o de totes aquelles persones que tenen el mateix perfil ètnicoracial. Proposem rebutjar aquesta manera d'actuar contrària als elements democràtics més bàsics.

El que es va viure fa unes setmanes a Belfast no es pot tornar a repetir, ni tampoc el que es va viure fa un any a Torre Pacheco. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Per això –ja acabo–, cal contundència a l'estat de dret davant les organitzacions d'ultradreta violenta, però també cal que en aquest Parlament deixem de deshumanitzar el conjunt de persones migrants i es deixi d'assenyalar col·lectius sencers pel que són, no pel que han fet.

Moltes gràcies.

El president

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar hi ha presentat unes esmenes. Per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Christian Soriano García.

Christian Soriano García

Gràcies, president. Victor Klemperer va dir fa gairebé un segle que les paraules poden ser com dosis diminutes d'arsènic: s'empassen a poc a poc, semblen no sorgir efecte i, al cap del temps, el verí acaba actuant. El filòsof jueu utilitzava aquesta frase per il·lustrar com el règim nazi va anar modificant a través del llenguatge la percepció de la seva ciutadania per fer que les seves polítiques fossin socialment acceptades. El manual, diputats i diputades, ja està escrit i porta molts segles escrit: modificar el llenguatge i normalitzar actituds per fer que, finalment, la consciència col·lectiva acabi difuminant la línia que separa allò que és immoral del que no ho és.

Avui, anys més tard, i davant l'auge de partits d'extrema dreta a tot el món, els demòcrates parlem, i en parlem molt, dels discursos d'odi: paraules, missatges i imatges que utilitzen alguns espais polítics per confrontar, per dividir i per separar. I si l'extrema dreta és avui un perill per a la seguretat del país, ho és perquè cal deixar molt clar que els discursos d'odi tenen conseqüències d'odi. Discurs d'odi: diputat de VOX dient que quina llàstima que les persones LGTBI hagin sortit del llistat de patologies mentals. Conseqüència d'odi: es doblen les agressions per violència LGTBI-fòbica. Discurs d'odi: diputats de VOX i d'Aliança Catalana vinculant immigració amb inseguretat. Conseqüència d'odi: augmenten en un setze per cent les agressions racistes al país. Discurs d'odi: diputats de VOX i de l'extrema dreta dient que hem anat massa enllà amb la igualtat real entre homes i dones. Conseqüència d'odi: augment de les agressions cap a les dones.

I no es confonguin, diputats i diputades; no estic establint una relació causal entre els discursos que vostès fan aquí i el que succeeix al carrer, perquè això mancaria de total valor, de total rigor. Però sí que és cert que existeix certa correlació entre les afirmacions que vostès fan i els episodis que sovint estem veient als carrers. I això passa perquè amb els seus discursos ajuden a crear un escenari d'enuig, de ràbia i de cabreig tan gran entre la població que fins i tot vostès desconeixen quins podrien ser els seus efectes o les seves conseqüències. Perquè vostès legitimen l'extremista i avalen l'agressor, i ho fan regalant-li arguments –regalant-li arguments– i dient-li que al diferent se l'ha d'assenyalar, que al feble se l'ha de responsabilitzar i que al desigual se l'ha de culpar.

I el que ve després de vosaltres és, i cregui'm, encara molt pitjor, perquè el Partit Popular va pensar que no passava res per escorar-se una miqueta més a la dreta, i va sortir Ciutadans. Ciutadans va pensar que tampoc era cap drama pactar amb partits d'extrema dreta, i va acabar consolidant VOX. I VOX, ara que governa en algunes comunitats autònomes i que no pot fer ni la meitat d'allò que van complir perquè vulnera qualsevol ordenament jurídic, està creant el caldo de cultiu perquè aparegui algú encara més extremista que VOX, que ja estem veient a Twitter i que es diu Núcleo Nacional. Aquests són els veritables nazis, els nazis de veritat, els que abans es tapaven la cara amb vergonya i avui se la destapen a Twitter; els que pensàvem que no sortirien mai més als llibres d'història i avui estem començant a reconèixer pel carrer.

Perquè les democràcies, diputats i diputades, no cauen de cop; s'erosionen a través de petites decisions que van dibuixant un camí que els feixistes ja s'estan començant a preparar per recórrer. I el que està passant avui, amb discursos com el de la senyora Orriols o com el dels diputats de VOX en institucions tan importants com ho és la del Parlament de Catalunya, és que l'estigma social que existia abans cap a determinats missatges i cap a determinats posicionaments polítics es va reduint. Això és el que s'anomena la finestra d'Overton, que és la situació que es dona quan algunes idees que es comencen a debatre en entorns públics i en institucions com aquestes acaben normalitzant-se i acaben reduint el cost social de poder-les defensar per part d'una minoria del país.

I això ho han aconseguit els posicionaments i els partits d'extrema dreta, i ho han fet disfressant de valentia l'assenyalament de tot un col·lectiu, colant com a sentit comú l'insult al diferent i emmascarant com a veritat incòmoda el que realment és un prejudici cap a qui pensa o sent diferent. És allò que deia Hannah Arendt que el llenguatge pot convertir-se en un instrument per fer acceptable allò que mai hauria de ser-ho. I, Orriols i VOX, amb els vostres discursos el que esteu fent és posar la pista d'aterratge perquè espais veritablement feixistes i veritablement nazis normalitzin les seves idees i les reproduixin amb total llibertat. Vostès no passaran a la història com els partits rebels que ho van canviar tot, però sí que poden passar a la història com els còmplices necessaris per obrir la porta que vam tancar fa cinquanta anys als feixistes d'aquest país.

Perquè només hi ha una manera de poder combatre aquesta situació, que és a través de l'esperança i des de l'esquerra, perquè només des de l'esquerra serem capaços de plantar cara al feixisme, de preservar els valors democràtics i de convèncer aquells a qui la por els ha fet girar cap a opcions totalitàries. Només des del llenguatge de la il·lusió, només des del missatge de l'esperança i només des del convenciment que la democràcia que van guanyar els nostres pares fa cinquanta anys serà el millor llegat que podrem deixar mai als nostres fills.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn perquè la resta de grups parlamentaris puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, president. Diputat, ja els hi vaig dir que els hi votem tota la moció a favor, però no els hi farem tan fàcil –no els hi farem tan fàcil–, perquè sovint tenim la sensació que l'arma democràtica dels Comuns, i també dels socialistes, com acabem d'escoltar, és directament proporcional a la distància política que tenen amb segons qui. Perquè vostès, amb el que ens demanen, suposo que proposen que, evidentment, no pactem amb l'extrema dreta, no? Però depèn –depèn. Si es tracta d'acceptar els vots de Manuel Valls per accedir a l'alcaldia de Barcelona, que no t'has guanyat, llavors sí que valen. *(Alguns aplaudiments.)* Manuel Valls, primer dirigent europeu que va practicar deportacions sistemàtiques: del 2012 al 2014, deu mil gitanos –deu mil gitanos. Els hi sembla poc supremacista, això? I em diran: «Malgrat que va haver-hi agraïment i petó, nosaltres no els volíem, aquells vots.» Doncs dimiteixin. A les democràcies serioses, a Alemanya, no sé si ho recorden, al land de Turíngia, va ser elegit un president amb els vots d'Alternativa per Alemanya. Saben què va durar? Vint-i-quatre hores, perquè amb aquests vots no es va enlloc. *(Alguns aplaudiments.)* Per tant, paradoxalment, en aquest hemicicle només hi han dos grups parlamentaris que han pactat amb l'extrema dreta per tocar poder, que és el Partit Popular i que són els Comuns.

No són els únics que no tenen memòria –no són els únics que no tenen memòria. El senyor Ferran Pedret, però també el president Illa, aquesta setmana ens deia: «Compte Junts, a veure, que no pactin amb el Partit Popular.» Miri, cap intenció, ni hi pactem ni hi pactarem enlloc. Però també els hi haig de dir que no vaig escoltar ni el senyor Pedret ni el senyor Illa quan el Partit Popular els hi va regalar, a vostès també, l'alcaldia de Barcelona per fer alcalde Collboni, que havia perdut les eleccions, per barrar el pas a un independentista. Tampoc els vaig veure molt preocupats amb els vots del PP. (*Alguns aplaudiments.*) I sí que són un perill. Sí, sí, té raó el senyor Pedret, que el PP és un perill per a la democràcia. Vostès també –vostès també. El 155. Se'n recorden, Pedro Sánchez què va dir? «Mariano, para lo que necesites, para lo que necesites aquí estamos.»

I què ens preocupa? No només el passat, també el present. Miri, fa poc més de dos mesos, el 26 d'abril del 2026, a l'exdirector d'*El País*, Juan Luis Cebrián, que d'Espanya en sap un niu, li van fer una entrevista pels cinquanta anys d'*El País*, precisament, i va dir: «El GAL, Felipe lo que hizo fue organizarlo.» Entre parèntesis: «Risas.» Està publicat, busquin-ho a *El País*. Entre parèntesis: «Risas.» Sap què era el GAL? Agafar els diners dels impostos de la senyora Maria i del senyor Pere i pagar sicaris perquè matessin aquelles persones que consideraven que molestaven. I a aquest expresident espanyol assassí –«risas», recordin, «risas»– encara li paguem entre tots el sou. Tampoc els he vist molt preocupats. Tampoc no ha passat res. La de sopes que han de menjar VOX i Aliança per arribar en aquest punt.

Per tant, en les seves aproximacions, nosaltres els hi demanem això: centrar-nos, autocentrar-nos en aquest Parlament, en el que fem cada dia, en no sortir del camp dels principis democràtics essencials. Perquè els dolents oficials –que segur que sortirien, és depèn de qui ho digui–, que seria Putin, que seria Trump o que seria Netanyahu..., cap d'ells ha tancat un Parlament. És curiós, eh? Cap d'ells ha tancat un Parlament. Aquí ho van fer, socialistes i PP, sense despenjar-se.

Sabeu qui és l'últim que ho havia fet? El general Franco després d'un cop d'estat. Per aprendre'n. (*Alguns aplaudiments.*) Per tant, a Catalunya, el perill no el podem focalitzar en l'extrema dreta; l'hem de focalitzar en l'unionisme, en l'espanyolisme,

perquè, vingui d'on vingui, és el que ha posat sempre en perill Catalunya i les seves institucions.

I aquí a nosaltres no ens distrauran, perquè és tan bèstia el que vivim, el que vivim encara, que som el grup que no ho normalitzem. Tenim dos ferides que sagnen en aquest Parlament, en aquest hemicicle: hi ha l'escó buit del president Puigdemont i hi ha l'escó buit d'en Lluís Puig. Tenim en Hasél a la presó per haver dit que el Borbó és un lladre. I hi ha un remei, hi insisteixo, un remei que val per a tots: no sortir dels principis democràtics essencials, fer autocrítica, no anar a buscar la pel·lícula de Walt Disney amb els dolents dolentíssims; mirar cadascú què pot fer per no sortir d'aquests principis democràtics essencials.

I, per tant, la nostra proposta és molt clara: entre tots, més coherència, i en el cas de Junts, també més independència.

I amb els pocs segons que em queden m'agradaria aprofitar –i ho faig en nom del grup parlamentari– per fer arribar tot el nostre suport i tot el nostre ànim a en Jordi, en David i en Xavi, que són tres mossos que són servidors exemplars, que, primer, des del Govern de Catalunya i, després, des de la justícia espanyola i ara una altra vegada des de la justícia espanyola es tornen a perseguir. Des de Junts per Catalunya, estem al vostre costat; sou uns servidors exemplars i ens tindreu sempre per al que faci falta.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Començar amb un agraïment al diputat dels Comuns Andrés Garcia Berrio per haver presentat aquesta moció i portar un tema tan cabdal com són la seguretat i els riscos a la seguretat que està generant a Europa i també a Catalunya la ultradreta violenta.

I és que molts cops parlem com si el gran risc de seguretat en el nostre país fos que et robessin el mòbil i que hem de destinar tots els esforços dels Mossos d'Esquadra

a revertir la multireincidència per un mòbil –que no dic que no sigui un risc també per a la seguretat–, i no per a altres grups nazis que estan campant cada cop més a la seva sort pel nostre territori. De fet, el propi diputat feia esment dels actes que havien succeït fa un any a Torre Pacheco, o a la interpel·lació també va fer esment dels que havien succeït a Belfast, on van assetjar brutalment i violentament un grup de persones que simplement el que feia era buscar asil, perquè recordem que emigrar és un dret.

Però és que també passa al nostre territori, i ho vèiem fa unes setmanes, no?, amb aquest festival neonazi a Santa Susanna, que es va poder celebrar un any més sense cap tipus de problema.

De fet, la setmana passada també, a la C-31, al seu pas per Badalona, hi havia una pancarta de Núcleo Nacional. Fa uns dies van publicar un vídeo on –ja s'ha dit per altres diputats– ja no es tapaven la cara, sinó ja amb total llibertat i normalitat i es treien i es podien veure les seves cares.

I aquest és el gran repte, i aquest és el gran problema. Aquest és el gran problema de convivència que tenim al nostre país i que és un risc per a la seguretat de tots i totes, que són els grups nazis, l'extrema dreta, com estan campant lliurement pel nostre territori. Vostè feia esment de Deport Them Now, de Núcleo Nacional. I, per tant, aquí instem... I aprofito que tenim el secretari general del departament. Perquè és cert que els cossos i forces de seguretat del nostre país, Mossos d'Esquadra, han de destinar tots els esforços i més per perseguir aquests grups nazis, que suposen un perill greu per a la nostra seguretat, per a tots els ciutadans i ciutadanes que vivim en el nostre país, i no només aquí, sinó que veiem que el context global afavoreix que aquestes..., volia dir persones, però no sé si són persones, puguin campar lliurement.

Però també m'agradaria fer una altra reflexió, i és que quan sovint, per exemple, des d'aquest Parlament, hi ha grups, com serien VOX o Aliança Catalana, que difonen els seus missatges en nom de la llibertat d'expressió, però el que fan és vomitar odi, deshumanitzar la nostra població, per si és migrant, si són LGBT o si és una dona víctima de violència masclista, negant la violència masclista, el que fan és que al final això es trasllada i acaba calant la nostra ciutadania, acaba calant al carrer. I ho

vam veure també fa dos mesos a Manresa, quan dues dones musulmanes van patir un atac. I això és fruit també de deixar passar que aquests missatges des d'aquest faristol es puguin dir lliurement, que aquí no passi re –ja ho he dit en altres ocasions. I, per tant, crec que com a Parlament també ens hauríem de conjurar per respectar els drets humans, els drets fonamentals i no permetre en cap cas aquests discursos d'odi en nom de la llibertat d'expressió, que no deixen de ser vomitar odi i assenyalar part de la nostra ciutadania.

Per tant, crec que tenim molta feina a fer també des d'aquest Parlament. I nosaltres votarem, com no pot ser d'una altra manera, a favor de tota la moció.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Miren, los Comunes nos han traído hoy una moción que es básicamente infumable. Nos pretenden vender que el principal problema de Europa y de España es el auge de una supuesta extrema derecha violenta, que el gran peligro para la seguridad ciudadana son la derecha y la extrema derecha, y para ello citan el informe de la Europol. Y, como siempre, lo citan mintiendo, señor Berrio. El informe de la Europol dice con total claridad que, de los cincuenta y ocho atentados registrados en suelo europeo, veinticuatro fueron yihadistas, veinticuatro de extrema izquierda, doce separatistas y uno de extrema derecha. ¿Me está usted diciendo que el problema para Europa es el atentado que comete uno y no los veinte o los veintiuno o los veintisiete que cometen otros? Señor Berrio, ¿eso es lo que usted me quiere decir?

Usted aquí no habla del verdadero problema para Europa y el verdadero problema para España, porque no habla de los problemas de los catalanes. Porque, sí, el problema de Cataluña es el extremismo, pero es el extremismo que nos hace estar, aún a día de hoy, en alerta terrorista 4. ¿Eso también es culpa de la extrema derecha, señor Berrio? En Cataluña, el único extremismo violento viene de la extrema izquierda y de su entorno. ¿Saben ustedes cuántas sedes y carpas han sido vandalizadas, atacadas y destrozadas de *mi* partido? ¿Saben ustedes cuántas

de los partidos que no pertenecen a la bancada de la izquierda? Díganme: ¿cuántas carpas les han destrozado a ustedes? ¿Cuántas sedes les han pintado a ustedes? Porque aquí en Cataluña los únicos ataques que sufre la izquierda son aquellos que se hacen ellos mismos, como los ataques de falsa bandera hechos por las cloacas de Esquerra Republicana, que tenían un escuadrón para fingir ataques para ganar unos cuantos votos.

Nos piden en esta moción actualizar la estrategia de los Mossos ante el auge de la extrema derecha. Es decir, piden una estrategia contra algo que ni existe en Cataluña, pero miran hacia otro lado contra lo que sí afecta al día a día de los catalanes. ¿Una estrategia contra la multirreincidencia? ¡Bah! ¿Contra las bandas organizadas que asolan Cataluña? ¡Bah! ¿Contra los multirreincidentes? ¡Bah! ¿Contra el aumento de las agresiones sexuales? ¡Bah! Eso es lo que le importa a usted, señor Berrio, y a toda la izquierda de este Parlamento lo que de verdad sufren los catalanes. Son ustedes una estafa, todos, todos ustedes; no solo el señor Berrio y su partido. Son el problema de que Cataluña esté como está, porque tan culpable es quien delinque como quien le ampara dentro de las instituciones públicas. (*Alguns aplaudiments.*)

El último informe de los Mossos d'Esquadra revela que, de las 51.000 detenciones que practicaron los Mossos, el sesenta y seis por ciento fueron a extranjeros. Extremismo de derechas, ¿eh? En Barcelona, el noventa y uno por ciento de los detenidos por hurto, extranjeros; el ochenta y tres por ciento de detenidos por robos con violencia, extranjeros, y el sesenta por ciento de los detenidos por agresiones sexuales, extranjeros. ¿Qué dicen ustedes a esto? ¿Qué proponen? Nada, porque, claro, como la mayoría de estos delincuentes son cromáticamente «aliades» para ustedes, prefieren inventarse problemas que no existen.

Extrema derecha y facha: eso es todo catalán que se queja de la Cataluña que ustedes les han dejado, porque para ustedes el delincuente es la víctima y la víctima es el criminal. Extremista no es el del machete; extremista es el que lo sufre. Extremistas no son los de los tiroteos en nuestras calles; son los que se quejan de que hayan sembrado nuestras calles y nuestros barrios de bandas criminales. Extremista para ustedes no es el multirreincidente; es la abuela que soporta el tirón

y el nieto que se queja en redes sociales. Extremista para ustedes no es el okupa; es el propietario que tarda años en recuperar su vivienda, de la que se aprovecha un jeta.

Pero se les acabó el cuento, señores de la izquierda, y eso es lo que les fastidia realmente, que pierden cada día más el relato, que no se sostiene por ninguna parte. Los catalanes no tienen miedo a los delirios que ustedes se inventan en sus comunas perrofláuticas; tienen miedo de la Cataluña insegura que ustedes les dejan como herencia.

Y ahora algunos de ustedes citan los pactos y ya nos ven a todos..., todos los de aquí somos extrema derecha. Bueno, Junts no, que ya les ha comprado su marco mental. Pero ahora nos intentan vender el último pacto en Andalucía. Vamos a ver cositas del acuerdo, ¿eh? Gratuidad de la educación cero-tres y climatización de todas las aulas. Yo creo que los niños andaluces y las familias deben estar acojonadas de este tipo de medidas en un pacto; están temblando. (*Alguns aplaudiments.*)

Vamos a ver otra: reducción del IRPF y bonificación por hijos. ¡Madre mía! ¿Qué es esto de más dinero en el bolsillo de la gente? Pero ¿cómo pueden ser tan fachas el PP y VOX en Andalucía?

Vamos a ver otra: plan de choque contra las listas de espera en la sanidad. Yo, de verdad, ya no sé qué más se les va a ocurrir a estos fachas, porque la verdad es que tienen ustedes razón: están los fachas pactando menos impuestos, más educación, mejor sanidad, pudiendo hacer como ustedes, los angelitos de la izquierda, y pactar por excarcelar etarras, bajar penas a violadores o indultar a corruptos. (*Alguns aplaudiments.*) Eso es lo que ustedes pactan: nada en beneficio de los catalanes; todo en beneficio suyo. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Y acabo, *president*, porque es que estos fachas no tenemos remedio. Votaremos en contra de esta farsa y seguiremos defendiendo barrios seguros, fronteras cerradas a los delincuentes y expulsión inmediata de todo aquel extranjero irregular que delinca.

Muchas gracias.

(Remor de veus.)

El president

Si us plau... En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

(Remor de veus.)

El president

Si us plau, si us plau... Aquest és un debat d'alta intensitat. Insisteixo en recordar-los que els diputats i les diputades s'han de guardar el respecte adequat. Pot començar.

Sergio Macián de Greef

Muchas gracias, presidente. Buenas tardes, señores diputados. Domingo (*l'orador mostra, una rere l'altra, diverses fotografies*), sesenta y ocho años, agredido por un magrebí en Torre Pacheco; un magrebí que días antes había atacado a un hombre para robarle el reloj y a un policía local. Johnny, trece años, asesinado por un inmigrante turco multirreincidente en los Países Bajos. Quentin, francés, veintitrés años, asesinado tras recibir una brutal paliza por un grupo de encapuchados antifascistas en Lyon. Louis, francés, diecisiete años, asesinado por un grupo de cinco jóvenes inmigrantes en Carcassonne. Henry Nowak, británico, dieciocho años, asesinado a puñaladas por un inmigrante sij; murió desangrado mientras la policía le esposaba a él en vez de esposar y detener a su asesino, que dijo que había cometido un delito de odio. Christian Zedig, sueco, treinta y dos años, padre de dos niñas, asesinado por un grupo de inmigrantes africanos en Copenhague. O Diego Valencia, el sacristán de Algeciras muerto a machetazos por un marroquí. Señor García Berrio, estos son los nombres y las caras de algunos de los hombres y de las mujeres asesinados por culpa de la invasión migratoria que todos los partidos aquí presentes han promovido en Europa.

Imagino que conocerá también el informe de las *rape gangs*, una investigación oficial e independiente en el Reino Unido sobre las redes de explotación y abuso sexual de menores en el Reino Unido, de miles y miles de niñas británicas violadas en 149 distritos del país por hombres musulmanes de origen pakistaní durante décadas;

violaciones silenciadas por la clase política durante años para que no les llamaran racistas y para no perder el voto de la comunidad musulmana.

Y a la izquierda, en vez de denunciar y señalar el verdadero problema que está destrozando Europa, solo se le ocurre criminalizar a la gente que protesta contra esta barbarie. (*Alguns aplaudiments.*) Lo que hacen ustedes, además, es que es profundamente hipócrita. Promueven la invasión migratoria, empujan a la gente desesperada a un estado de caos y de violencia, y luego les miran por encima del hombro y les señalan. Y todo ello, en lugar de arreglar un problema que tiene solución. Tiene solución cerrando fronteras y deportando a todos los que han venido aquí a delinquir, a vivir del esfuerzo de los europeos (*alguns aplaudiments*) y a imponer una cultura que es absolutamente incompatible con Occidente.

Por eso, señores de los Comunes, esta moción solo responde en el fondo a dos cuestiones: a su miedo, al miedo de la izquierda a que cada vez más gente se dé cuenta de sus mentiras y de las consecuencias que trae la invasión migratoria y de la islamización del continente; y, por otra parte, a su incapacidad de asumir que VOX crece cada día y que sus políticas del sentido común se aplican ya a 19 millones de personas en cinco regiones y que pronto lo harán en otras tantas y en el Gobierno de la nación.

Sus constantes referencias a la ultraderecha son una muestra más de ese miedo, de su afán de engañar a la gente con un inexistente peligro reaccionario. Pero el único peligro violento lo representan ustedes y su Gobierno de coalición social comunista, un gobierno que ha liberado a violadores; un gobierno que ha abierto las puertas a los criminales de medio mundo; un gobierno que está poniendo en riesgo la cohesión social y la existencia misma del *demos* español, ¿verdad?, con tal de mantenerse en el poder; un gobierno corrupto y criminal con ciento veintiséis imputados. Por cierto, más imputados que diputados tiene el PSOE en el Congreso.

Y, miren, ustedes son el peligro para la democracia y la cara visible de la peor delincuencia: la de Alberto Rodríguez, diputado de Podemos, condenado por patear a un policía; la de Rodrigo Lanza, militante de ultraizquierda condenado por asesinar a un hombre en Zaragoza solo por llevar unos tirantes con la bandera de España, que, por cierto, también dejó tetrapléjico a un guardia urbano en Barcelona, o los

seis de Zaragoza, radicales, todos ellos de izquierda, condenados a penas de prisión por atacar un acto de VOX y que, por cierto, Pedro Sánchez, el Gobierno corrupto de Pedro Sánchez, ha indultado. Y por no hablar de los constantes ataques a las carpas y a los actos de VOX o incluso las agresiones a dos diputadas de este hemiciclo, a Júlia Calvet o a Mónica Lora, que usted siempre pasa por alto.

Señor Garcia Berrio, no tiene usted que irse a Belfast. La violencia la tiene todos los días en España, la tiene en nuestra casa y la practican siempre los mismos: ustedes. Así que no venga ahora con tono manso y con cara de cordero degollado, porque aquí, por desgracia, los únicos degollados lo son al grito de «Alá es grande» (*remor de veus*) y, por cierto, por aquellos a los que la izquierda ha abierto (*alguns aplaudiments*) las puertas de nuestra casa en nombre de su puñetera multiculturalidad.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, bona tarda. Gràcies, president. Bona tarda a totes i a tots. Diputat Berrio, agrair-li la moció i el debat que planteja.

Mirin, jo començaré intentant fer un exercici, diguéssim, d'aquests de dret comparat, que diuen. Si jo ara sortís aquí i digués: «Gora ETA ta aska...» i tot el que s'imaginien que diria, què passaria? Que sortiria emmanillat, que sortiria cap a Madrid, que aniria a l'Audiència Nacional i estaria detingut, incomunicat, jutjat i condemnat. (*Alguns aplaudiments.*) I és així –i és així. I estem parlant d'una banda armada que va cessar el 2011 i que ara mateix no està activa. I aquestes serien les conseqüències.

I això, per mi o per nosaltres, té un element molt clar i explica un recorregut i un circuit molt clar, que és que, quan l'Estat, la justícia i la policia defineixen que hi ha un enemic damunt la taula, pot posar totes les eines que vulgui damunt la taula per actuar contra aquest. I ho pot fer sense cap tipus de problema i sense cap tipus de limitació. La qüestió és l'aparell de l'Estat, el Govern, l'Estat, el Govern de la

Generalitat, els Mossos d'Esquadra, el poder judicial, qui defineix com l'enemic? Quin és l'enemic a batre? I a nosaltres ens sembla que ara mateix ni pel Govern de l'Estat, ni pel poder judicial, ni pel Govern de la Generalitat, ni pels Mossos d'Esquadra..., el principal problema i el principal risc per a la democràcia, el principal problema i el principal risc a les vides de les persones, el principal problema i el principal risc que abordem com a societat és l'extrema dreta. I, per tant, no s'utilitzen els mitjans necessaris per aturar-la.

I crec que en això hauríem de coincidir tots els grups. Bé, alguns estan més interessats i ja els hi va bé, però crec que tota la resta, que no hi hauríem d'estar interessats, hi hauríem de coincidir. Per tant, les eines hi són, les capacitats judicials hi són, les capacitats policials hi són. La qüestió és si s'utilitzen o no i per què.

Penso que aquesta moció és útil per reflexionar sobre això, i aquest exercici comparatiu i aquesta comparació són útils per explicar que les eines hi són. Per tant, si no es fa és o perquè no es vol o perquè no es pot, o perquè fins i tot aquests poders judicials, aquests poders polítics i aquests poders governamentals tenen en certa manera i formen en certa manera part d'aquest problema. I això és una realitat. I aquesta és la realitat que tenim damunt la taula.

La qüestió és si això es pot revertir i si això es pot revertir a temps o no, i si el Govern de la Generalitat, si el Cos de Mossos d'Esquadra, si el Govern de l'Estat i si el poder judicial tenen la voluntat de revertir-ho abans no sigui massa tard. Perquè actualment el que estem veient i el que estem sentint en aquest Parlament, en el Parlament de l'Estat i en aquest país és com es pot fer apologia sense cap tipus de problema del genocidi de desenes i desenes i desenes i desenes de milers de persones. I això no és apologia del terrorisme. I això no té cap conseqüència política, no té cap conseqüència judicial i no té cap conseqüència penal, com es pot deshumanitzar una part de la població i una part de la societat, que és el pas previ necessari per fer una neteja ètnica i per actuar contra aquesta població. I tampoc passa res ni té cap conseqüència judicial.

O com es pot emparar la violència d'extrema dreta plantejant que són defensors de les invasions que patim, que són defensors de drets, quan tots sabem, com en el cas de Sabadell i en el cas de les mobilitzacions de Torre Pacheco i en el cas de la

resta de mobilitzacions comandades per grups d'extrema dreta, que són energúmens, violents, neonazis, amb antecedents penals, alguns d'ells amb morts a l'esquena, d'altres d'ells amb ferits de gravetat a l'esquena i que tots formen part d'allò que hem patit als nostres carrers i barris durant dècades i dècades i dècades. Perquè qui està posant els morts damunt la taula ara mateix, qui està posant el risc de morts damunt la taula ara mateix i ho està fent de forma organitzada, de forma planificada i amb un objectiu polític molt clar és l'extrema dreta.

Nosaltres, en aquest sentit, donarem suport a la moció, però també els hi hem de dir que tenim reserves en els plantejaments que es fan o que es plantegen com a propostes. Ens sembla que no..., és a dir, que poden ser necessaris o importants, però que no estan a l'alçada del repte que suposa fer front a l'extrema dreta. Òbviament des d'un grup parlamentari, no?, que forma part de l'hemicicle, no és la qüestió.

Per nosaltres la qüestió és si aquest és un repte que entoma seriosament el grup que dona suport al Govern, si aquest és un repte que entoma seriosament el Govern i si aquest és un repte que entomen seriosament els Mossos d'Esquadra. Perquè d'operacions antiterroristes n'hem vist i n'hem viscut, i n'hem patit moltes; algunes d'ofici per part del propi Cos de Mossos d'Esquadra i sense ordre judicial, i que han acabat finalment en un jutjat i han acabat arxivades i ni tan sols jutjades. I parlem contra grups anarquistes, parlem contra Núria Pòrtulas, parlem contra grups ecologistes. Això sí, n'hem vist molt poques contra l'extrema dreta.

Si aquest és el repte necessari (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, president–, si aquesta coincidim que és la principal amenaça que està patint ara mateix la democràcia i que estan patint ara mateix el nostre país, l'Estat i Europa, s'hi ha d'actuar en conseqüència i, si no, malauradament, pensem que en patirem aquestes conseqüències.

Gràcies.

El president

En nom del Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El 8 de juny d'aquest any, un immigrant sudanès va apunyalat un ciutadà irlandès causant-li greus ferides a la cara, al coll i a l'esquena just abans d'intentar decapitar-lo. Com a conseqüència de les lesions, la víctima va caure en coma i va perdre la visió d'un ull. I què fan els Comuns? No posar el crit al cel per aquest acte violent i reflexionar sobre les conseqüències negatives d'admetre immigració tercermundista, no. Carreguen contra els irlandesos que els dies posteriors i en protesta pels fets van causar aldarulls a Belfast. La víctima ja s'ho farà, tu! I, si no, no haver nascut blanquet ni occidental, oi?

No analitzen el perquè, no accepten com a atenuant la vivència de milers de persones que han vist com els seus carrers han esdevingut insegurs i perillosos per culpa de les polítiques immigratòries de les darreres dècades. No entenen la indignació, la impotència i la desesperació de qui s'estima el seu país i, de cop i volta, el percep com a irreconeixible. En només deu anys, la població estrangera ha crescut un quaranta-cinc per cent a Irlanda, gairebé quatre cops més que a Anglaterra o a Gal·les. Serveis públics tensionats, barris humils envaïts, fanatisme religiós a l'ordre del dia. El còctel està servit, però vostès continuen recitant les virtuts de la multiculturalitat; potser perquè encara no els ha tocat ingressar a l'UCI després d'una pallissa o d'una agressió com la que va patir el senyor Ogilvie a Belfast.

A la moció diuen que els preocupa que s'estigmatitzi tota la població immigrant per fets delictius atribuïts a persones concretes i racialitzades. No veig que els preocupi que el masclisme i misogínia provinents de la religió musulmana s'escampin com la pólvora o que l'homofòbia s'estengui epidèmicament a mans de cultures retrògrades i primitivistes. No els veig amoïnats per l'augment exponencial d'agressions sexuals que patim les europees o l'increment de feminicidis i crims d'honor. Això no els amoïna?

Nosaltres condemnem tota violència; no la seleccionem a conveniència, com fan vostès. He buscat a la moció que presenten el nom de Stephen Ogilvie i no l'he sabut veure. I he buscat l'ull que va perdre i tampoc l'he sabut veure. Ni rastre d'en Domingo, el jubilat de seixanta-vuit anys apallissat a Torre Pacheco per tres joves marroquins, perquè per vostès els europeus mai no són la víctima.

Les dades contradiuen la seva narrativa *woke*. Si obrim l'informe de l'Europol que citen sense ni haver-se llegit, veiem que el 2024 hi va haver vint-i-quatre atemptats islamistes a la Unió Europea, amb cinc morts i divuit ferits, sense comptar-hi els estranys brots psicòtics i casos aïllats apareguts a Catalunya. Vint-i-un atemptats protagonitzats per l'extrema esquerra i l'anarquisme, i de la ultradreta que, segons vostès, és el principal risc del continent, un atemptat, un de sol, a Itàlia.

Si ens centrem en Catalunya, veiem que el 2025 es van detenir trenta-tres gihadistes i es van registrar noranta-tres incidents amb trets, cap d'ells protagonitzats per la suposada extrema dreta que tant els preocupa. Tot i així, la seva moció demana que la Comissaria General d'Informació dels Mossos, la unitat antigihadista de referència internacional, que ha detingut menors radicalitzats abans de que ens toqués el rebre, desvia els seus recursos i efectius cap a la lluita i vigilància de la suposada extrema dreta. Els dol i indigna més que jo hagi guanyat les eleccions a Ripoll que no que hi hagi un centenar de mesquites salafistes a la nostra terra predicant contra Occident i encobrint el fonamentalisme. No tenen la més mínima intenció de protegir el ciutadà. Només procuren blindar el seu relat, un relat que fa aigües per tot arreu.

Han intentat frenar-nos amb cordons sanitaris dins l'hemicicle, vetar-nos als mitjans de comunicació. M'han obert expedients, m'han dut davant dels tribunals, m'han sancionat arbitràriament i, impotents i desesperats, ara supliquen ajuda als qui duen placa. Són antipolícia fins que els han de menester, oi? Ara pretenen que els Mossos vigilin dissidents polítics mentre els menors immigrants es radicalitzen a les xarxes i els clans es maten a trets als carrers, aquells carrers que, segons l'ANC i Òmnium, havien de ser sempre nostres. Una imprudència digna d'estudi. Els riscos de seguretat a Europa i a Catalunya no els genera l'enemic imaginari que qualifiquen d'ultradreta violenta; els genera l'islamoesquerranisme que vostès professen. Ho diu l'Europol i ho diem nosaltres. Seny i ordre.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Diputats, diputades... Mirin, hi ha una cosa que s'ha dit –de fet, ho ha dit el diputat del PSC– i hi estic molt d'acord, en que la sortida en aquesta situació vindrà des de l'esquerra. No, no, mirin, la situació que estem vivint de degradació de les nostres democràcies i de contínuament fer criminalització de sectors sencers de la nostra societat només es farà des de tot el ventall ideològic: esquerra i dreta. Es una qüestió de democràcies o autoritarisme. *(Alguns aplaudiments.)*

I, mirin, jo no sé si hi ha una qüestió de fons, que vostès no sé si s'han llegit la moció. El que fa, el que intenta fer és dir que, amb independència del que pensis, en cap cas s'ha d'exercir la violència contra una persona. I en aquest cas el que diem és que hi han hagut uns fets molt greus a Belfast, que s'ha aprofitat una situació, un crim que ja a la interpel·lació vam dir que era horrible, com el de Torre Pacheco, com el terrorisme gihadista, com qualsevol altre crim contra qualsevol persona, i vostès avui només han de decidir si condemnen l'ús de la violència que exerceix la ultradreta violenta en aquestes ocasions o no ho fan. És així de senzill.

I jo crec que també haurien de fer una reflexió, i avui ja ho han dit. Perquè no només han dit que lo que va passar a Belfast era condemnable i que no hauria de tornar a passar, sinó que ho han defensat vostès aquí. I m'ha sorprès, especialment per part del diputat del Grup Popular. Han defensat... No és una qüestió d'aldarulls; és que hi va haver un pogrom, va haver-hi atacs, incendis contra les cases de les persones. I això és terrorisme. Llavors, jo crec que estem en un moment en el que vostès han de decidir si estan amb la democràcia i els drets humans i els drets fonamentals o estan contra la democràcia. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Des de darrere, la veritat, que jo pensava, fins i tot, que farien una reflexió –i ja acabo–, perquè a les seves manifestacions vostès també poden posar límits a la gent que vol fer segons quines coses. Però jo la veritat, que la major decepció que m'emporto en el dia d'avui es del Grup Popular i del diputat Cristian Escribano, i ho dic d'una manera absoluta i rotunda.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la decadència de l'assistència sanitària

302-00277/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la decadència de l'assistència sanitària. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Bien; gracias, señor presidente. La calidad de la sanidad en Cataluña ha caído en barrena. La causa es la sobresaturación por la inmigración ilegal y la falta de profesionales bien formados que salen huyendo de Cataluña y, en realidad, de toda España. Ante el continuo aumento de unas listas de espera sanitarias criminales, donde más de dos mil catalanes murieron el año pasado esperando una cirugía, la consejera apoyó un plan socialista basado en alentar la sobresaturación, abriendo las puertas de nuestros servicios sanitarios a la inmigración ilegal y tirar de la precariedad y el sobreesfuerzo de los profesionales, cronificando una situación que ya ha estallado. El resultado es que cuarenta servicios de especialistas de los diecinueve hospitales de Cataluña se han negado a hacer horas extras, que las listas de espera crecen a un ritmo del veinte por ciento mensual, que casi 1 millón de catalanes se encuentra varado en alguna lista sanitaria y que los inmigrantes ilegales siguen llegando cada día más gracias al efecto llamada de sus regularizaciones masivas, copando nuestros servicios.

Miren, en el 2024 se atendieron a más de 1.200.000 inmigrantes ilegales en toda España, según datos del propio ministerio a preguntas parlamentarias de VOX en el Congreso de los Diputados. De estos, ¿cuántos se atendieron en Cataluña? ¿Cuál es el gasto anual en la atención sanitaria para la inmigración ilegal aquí? Esas preguntas las ha hecho VOX, y los socialistas y los separatistas se han negado a responderlas, ocultando los datos, porque saben que es profundamente injusto que

se gasten el dinero de los impuestos de los catalanes en dar servicio sanitario gratuito a la inmigración ilegal, mientras los catalanes, los que la pagan, pasan meses y años angustiados en una lista de espera, sin que nadie les atienda. (*Alguns aplaudiments.*)

Y lo peor está por llegar, porque con todo este panorama, durante este verano, el sistema de salud de Cataluña sufrirá el cierre de, al menos, mil quinientas camas hospitalarias, la paralización temporal de miles de quirófanos y una notable reducción de la actividad en centros de atención primaria y de hospitales. Falta de previsión, falta de conocimiento y falta de voluntad política. ¿Cuál es el resultado? Pues que tenemos una sanidad infestada de duplicidades, de irregularidades, de altos cargos colocados a dedo, pensada para dar servicio a los que vienen de fuera mientras se pisotea la salud de los que la pagan, y para sobrevivir a base del sobreesfuerzo de profesionales agotados y hastiados. (*Alguns aplaudiments.*)

Ante esta situación, ¿qué es lo que propone VOX? Pues lo primero, instar al Gobierno de España a acabar con el decreto de sanidad universal gratuita, que es como invitar a la inmigración ilegal a España a cargo del bolsillo de los españoles. Segundo, promover los cambios legislativos necesarios para la creación de un estatuto médico propio. Y solamente con esto –solamente con esto– ya dispondríamos de la descongestión de los servicios sanitarios y de los profesionales suficientes como para empezar a construir una sanidad de calidad para los catalanes.

También exigimos una estrategia a largo plazo para acabar con las listas de espera, incluyendo a los profesionales de campo, que conocen donde han fallado todos sus anteriores planes de choque, así como fomentar la colaboración público-privada, que ayudaría a aliviar el sistema público, y mucho. Ponemos el foco también en determinados servicios que deberían tener circuitos propios, porque no pueden esperar ni un minuto: los afectados por enfermedades raras, los oncológicos, los que sufren enfermedad mental o los enfermos paliativos.

Y, por último, hay que auditar el Departamento de Salud y señalar dónde van a parar los impuestos de los catalanes. Primero, porque todos debemos conocer las gravísimas consecuencias de las políticas socialistas, que producen un efecto

llamada letal de la inmigración ilegal. Y, segundo, porque es imperativo acabar con las duplicidades, las dietas irregulares y todo gasto inútil, empezando por los sueldos vitalicios de determinados altos cargos colocados a dedo que llevan décadas destrozando el sistema público de salud y que todos conocemos.

Cada céntimo del Departamento de Salud debe estar invertido en la salud de los catalanes, y esa es la máxima que exige VOX a la Administración socialista. Menos rescates a aerolíneas chavistas y más rescates a hospitales que se caen a trozos. (*Alguns aplaudiments.*) Menos dedicarse al tráfico de influencias y a la malversación –como la mujer del presidente– y más dedicarse a garantizar a los catalanes una asistencia sanitaria de calidad, sin listas de espera. Menos adjudicar contratos irregulares a empresas de mascarillas *fake* y más adjudicar contratos dignos a nuestros profesionales para retener talento. (*Alguns aplaudiments.*)

Y acabo, señor presidente. Eso es poner al paciente en el centro –eso–, mientras que lo que hace el Partido Socialista es chapotear en su ciénaga de corrupción, observando cómo cada vez más españoles tienen claro que son una auténtica organización criminal.

Muchas gracias.

El president

Senyora diputada, aquesta acusació no és apropiada.

María Elisa García Fuster

¿Perdón?

El president

Aquesta acusació de titllar tot un partit com a organització criminal no és apropiada.

María Elisa García Fuster

Era metafórico. (*Alguns aplaudiments.*) Exactamente igual que lo del gorro plateado. Igual.

El president

Hi insisteixo. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. En primer terme, per defensar-les, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Agradecer a VOX la presentación de esta iniciativa, porque nos permite explicar cómo se ha cargado, la izquierda, todo, empezando por la sanidad de Cataluña, que se cae a pedazos.

Cataluña cuenta con más de novecientas mil personas que están esperando en algún tipo de lista de espera sanitaria, más de doscientos mil catalanes pendientes de una operación. Hay lugares de Cataluña donde se espera hasta seiscientos días para una cita con el urólogo, seis meses para el otorrino, y no les hablo ya del traumatólogo o de la atención de salud mental. Pero, claro, aquí nos hemos acostumbrado a que la izquierda venga a dar lecciones de gestión, y el resultado es el que les acabo de contar.

Hemos presentado una serie de enmiendas, y agradezco a la diputada García el diálogo y la facilidad para transaccionar una de ellas e incluir otra. Pedimos que el Govern actúe y ejerza sus competencias, que se sienta con los médicos, escuche sus reivindicaciones y mejore sus condiciones. También, por supuesto, con el resto de profesionales sanitarios que también exigen mejoras. Hemos pedido el cese de la ministra de Sanidad por su nefasta gestión y también que se retire el anteproyecto de ley del estatuto marco, y hemos pedido aumentar los controles sobre el padrón para evitar fraudes y la barra libre de los servicios públicos. Ultra, dirán algunos; sentido común, lo llamo yo. *(Alguns aplaudiments.)*

Hoy quiero dirigirme al comodín de los sucesivos gobiernos de la Generalitat, ese que se queja de que todo está fatal, pero siempre apoya al Gobierno, y me refiero al señor Cid. ¿Qué tal, señor Cid? ¿Todo bien? Es que, claro, el otro día intervine por un tema de gestión sanitaria de Esquerra Republicana, dije cosas que no le gustaron y se puso usted como una moto. Hoy le voy a pedir que no hiperventile cuando diga cosas que no le gustan y que, si en algún momento saca el Ayuso-comodín, como nos tiene acostumbrados cuando tiene un ataque de esos de «ayusitis» aguda que tanto le da, se relaje, respire hondo y recuerde que a ella los ciudadanos le han dado

una mayoría absoluta y a usted los catalanes seis escaños. *(Alguns aplaudiments.)* Tan mal no lo hará, y usted tan maravillosamente tampoco.

¿Por qué digo esto? Porque uno se cansa de la izquierda de moqueta y de pancarta. Cada vez que hablamos de sanidad, Ayuso. Hablamos de impuestos, Ayuso. Mire, señor Cid, Comunes, Sumar, Restar o como se llamen mañana, mientras el Gobierno de España bloqueaba la ley ELA –ustedes: Mónica García, Armengol, todos, el batiburrillo que tienen por ahí–, el Gobierno de Ayuso abría el mayor centro especializado de atención diurna para pacientes con ELA. Mientras Juanma Moreno, que también recurren a él bastante, llegaba a un acuerdo histórico con todos los sindicatos de profesionales sanitarios, su ministra, Mónica García, les declaraba la guerra a los médicos.

Por cierto, el PP en Andalucía ha sacado cincuenta y tres escaños, y ustedes, cinco. *(Alguns aplaudiments.)* ¿Qué pasa? ¿Se equivoca la gente votando o es que dicen basta a su relato? La izquierda –Sumar, Comuns– ha provocado la mayor crisis con los médicos de los últimos años, la mayor huelga. ¿Qué va a decir, que es también culpa de Ayuso? «Mónica García dimisión» es lo que se escucha en las calles cuando los médicos salen a manifestarse, pero a ustedes les entra por un oído y les sale por otro. Que dimita Ayuso, ¿no? El Govern de la Generalitat, el del tripartito –PSC, Esquerra y Comunes–, pasa olímpicamente de los médicos. Dicen ustedes: «Queremos más competencias.» Pero si no ejercen ni las que tienen, que están los médicos en la calle pidiendo que se les mejoren las condiciones y dicen que el Govern no les escucha, que pasa de ellos. Así que dejen de obsesionarse tanto con el PP y trabajen un poquito.

Y, para acabar, me quiero volver a dirigir otra vez al señor Cid. Hoy me ha dado por usted, porque, como nunca puedo responderle porque habla después de mí, pues aprovecho ahora y ya después tendrá usted la oportunidad de escupir el odio al que nos tiene acostumbrados. El otro día, en la moción de sanidad en la que intervine, tuve que salir tres minutos del hemiciclo y usted dijo que yo salía para grabarme un vídeo de TikTok. ¿Sabe por qué salí? Porque vinieron a este Parlamento un grupo de venezolanos que huyeron hace años de la tiranía chavista. *(Veus de fons.)* Sí, la tiranía. Sí, salí a recibirles. *(Alguns aplaudiments.)* De la tortura, del hambre, de los

asesinatos, esa tiranía que expulsó del país a millones de venezolanos mientras ustedes gritaban «Chávez vive y la lucha sigue». Así que saldré ese momento y las veces que haga falta.

Muchas gracias.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, hem presentat una esmena per mirar d'erradicar el turisme sanitari, perquè pensem que impacta negativament en la qualitat assistencial que acaben rebent els pacients catalans. VOX ens l'ha acceptada, serà redactada en català. Per tant, votarem favorablement en aquest punt, i en la resta de punts, o bé ens abstindrem o bé hi votarem en contra, depenent de si hi ha major o menor concordança.

VOX ha escrit una moció per salvar la sanitat catalana, en castellà, anomenant-nos «región» i demanant que els hospitals catalans no t'hagin d'atendre en la llengua natural i pròpia del país. Sort que venen a salvar-nos la sanitat i no a destrossar-nos-la. No som davant d'un pla sanitari, sinó davant d'una radiografia, la de vostès, que ens permet visualitzar com som per dins: retrògrads i espanyolistes fins al moll de l'os.

Hem denunciat des del primer dia el col·lapse sanitari real que pateix el país i el sobre esforç que s'exigeix als professionals del sector, que porten dotze jornades de vaga per exigir el compliment dels seus drets. Un sistema sanitari seriós no pot apuntalar-se sobre les hores extres del personal, no pot deixar sense plaça de MIR sis mil metges en la darrera convocatòria, menys encara quan el vint-i-vuit per cent dels de capçalera són a punt de jubilar-se.

Hem set els primers de denunciar que les polítiques immigratòries i els serveis universals que defensen les esquerres fan inviable l'estat del benestar. Hem exigít que es posi fi al turisme sanitari i a l'ús fraudulent dels nostres serveis públics. Però res d'això ens impedeix, alhora, defensar amb fermesa el dret dels catalans a ser atesos en la llengua del país. Perquè els treballadors públics han d'entendre i

enraonar la llengua de la institució que els contracta. Els catalans ni hem de renunciar a una bona sanitat ni hem de renunciar a ser atesos en la nostra llengua. Volem el *pack* sencer, igual que el tenen els espanyols, els italians o els francesos.

El que allarga les nostres llistes d'espera no és el requisit de conèixer la llengua catalana, com vostès afirmen; és l'infrafinançament crònic que patim i l'allau immigratòria de la que som víctimes per culpa d'un estat que permet la violació reiterada de les seves fronteres. Si de debò volen salvar la sanitat catalana, a qui han d'atacar no és a la nostra llengua, és a la *una, grande y libre*, que no sap ni gestionar la seva pròpia llei d'estrangeria.

Aliança Catalana defensarà a l'uníson els pacients catalans i la llengua catalana. Defensarem una sanitat sense col·lapses i una Catalunya sense tuteles, perquè on vostès hi veuen una diputació provincial o una *región*, nosaltres hi albirem l'Estat que vam ser i que, si Déu vol, tornarem a ésser.

Visca Catalunya lliure!

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

Gràcies, president Rull. Diputats, diputades... Començo anunciant que votarem en contra de la moció d'aquesta tarda de VOX. Ho farem perquè és una moció demagògica sobre el nostre sistema sanitari i demostra un gran desconeixement del seu funcionament real.

Ara bé, tenim clar que la sanitat catalana té problemes, i negar-ho seria un error. Una enorme pressió assistencial que suporten els nostres professionals, unes llistes d'espera que encara són excessives i dificultats per cobrir determinades especialitats. Però una cosa és reconèixer aquests problemes, i una altra és buscar un únic culpable. La principal pressió que suporta avui el sistema sanitari és conseqüència, sobretot, del sobreenvelliment de la població i l'augment de les malalties cròniques. Cada vegada hi ha més persones que conviuen durant anys

amb diabetis, hipertensió, insuficiència cardíaca, malalties respiratòries, processos oncològics o malalties neurodegeneratives. Aquests pacients requereixen més controls, múltiples especialistes, tractaments farmacològics, proves diagnòstiques i sovint ingressos hospitalaris.

Aquest és el gran repte del sistema sanitari català. I en aquest repte s'hi afegeix un problema estructural que fa anys que denunciem: la manca de professionals. Durant massa temps no s'han planificat adequadament les jubilacions, no s'han incrementat prou les places universitàries i, el pitjor de tot, no garantim que les places universitàries a Catalunya siguin per als estudiants catalans que tant s'esforcen per accedir-hi i se'n queden fora. Aquest és un problema de planificació i de voluntat; no és un problema de llengua. Per això tampoc compartim que la solució sigui eliminar el requisit del català. El català no és un obstacle; és un dret dels pacients garantir que qualsevol persona d'aquest país pugui expressar-se en català, és obligació d'un sistema sanitari de qualitat.

Tampoc compartim que es qüestioni el principi d'universalitat, no només perquè és el valor fonamental en què es basa el nostre sistema sanitari, sinó perquè és una eina essencial de salut pública, i perdre'l seria tornar al segle passat. Quan una persona amb una malaltia transmissible, una urgència vital o un problema greu de salut mental accedeix al sistema sanitari, protegim aquella persona, però també protegim el conjunt de la societat. Per això sorprèn que VOX es plantegi propostes que entren en tensió amb els principis bàsics de la pràctica sanitària i mèdica, fonamentats en l'atenció a la persona.

Tornant a la manca de professionals, estem molt pendents i preocupats per les negociacions que el Govern hauria de tenir amb les organitzacions mèdiques i amb la resta de professionals sanitaris. Els professionals fa molts anys que reclamen més temps per pacient, menys burocràcia, estabilitat dels equips i una millor planificació dels recursos humans. Aquestes reivindicacions no són corporatives; són imprescindibles per garantir la qualitat assistencial.

Ara bé, també demanem al Govern quin és el seu pla per retenir el talent, afrontar les jubilacions dels propers anys i desplegar mesures que s'acordin. Perquè un acord és important, però encara és més important que es compleixi. Fa dos anys que

sentim a parlar del comitè d'experts anomenat CAIROS i del que proposa: la transformació de l'atenció primària, els nous models organitzatius, la digitalització i l'aplicació de la intel·ligència artificial. Però després de tants anuncis arriba el moment de preguntar quan coneixerem els resultats del CAIROS, quines mesures s'estendran a tot Catalunya, amb quin calendari i amb quin pressupost. Perquè Catalunya ja no necessita més diagnòstics; necessita decisions, necessita execució. Necessita reformes que arribin als CAPs, als hospitals, als professionals i als pacients.

La resposta als reptes de la salut, de sanitat, no vindrà només de contractar més professionals. Com ja he dit, vindrà de reduir burocràcia, impulsar la transformació digital i incorporar la intel·ligència artificial com una eina de suport que permeti als professionals dedicar més temps als pacients. Però la moció de VOX no inclou aquesta complexitat. Per això hi votarem en contra.

Però aprofito la moció per traslladar al PSC que Catalunya ja no necessita més projectes pilots; necessita un govern que transformi les bones idees en polítiques públiques, que assumeixi compromisos, que avaluï els resultats i que tingui el coratge de desplegar les reformes anunciades que el nostre sistema sanitari espera. Perquè els professionals ja han fet la seva part i ja no poden esperar més. Ara és el torn del Govern.

I, com he dit, no votarem a favor de les mocions de VOX perquè són molt simplistes. Creiem que no incorporen complexitat, i és el que necessita el sistema sanitari.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Lamentant també que ningú del Govern ens pugui acompanyar en aquest debat.

Senyora Nieto, després de l'exercici de verbalisme, retòrica i focs d'artifici que hem escoltat en les intervencions que l'han precedit, agraïm que algú entri a parlar amb una mica de seriositat (*alguns aplaudiments*) al voltant d'aquestes qüestions, no?

Perquè realment el debat del sistema de salut es mereix fugir de la demagògia i fugir dels arguments fal·laços, no? Per exemple, amb relació al vincle entre població d'origen estranger i sistema de salut. La senyora García Fuster algun dia hauria de llegir-se, per exemple, l'estudi que el catedràtic de la Pompeu Fabra, el senyor Guillem López Casanovas, i la senyora Judit Vall varen fer de la reforma que el Partit Popular va introduir durant la crisi financera per excloure els immigrants en situació irregular del sistema de salut. La conseqüència d'aquella política, segons aquest informe de la Pompeu Fabra, va ser un increment d'un *quinze* per cent de la mortaldat de la població immigrada en situació irregular. Setanta persones mortes setmanalment fruit d'aquella decisió, especialment en la franja de quaranta a seixanta anys.

Per tant, la política que proposen d'exclusió de les persones irregulars del sistema de salut és una política que mata –una política que mata. I, a més a més, és una política ineficaç, perquè, en aquells estats europeus –que n'hi ha– que exclouen els irregulars de l'accés al sistema de salut, se'ls acaba atenent a través del sistema d'urgències, amb totes les dificultats que això implica; se'ls acaba atenent en convenis amb les entitats com Creu Roja, amb tot el que implica de poca eficàcia, i evidentment, com que aquestes persones en situació irregular no poden ser beneficiàries de les actuacions de les polítiques de salut pública, acaben sent també un risc per al conjunt de la salut del conjunt dels ciutadans. La política intel·ligent, humanitària, però també intel·ligent i eficaç, és aquella que incorpora les persones irregulars en el circuit normal del sistema de salut.

És clar, i després no es pot discutir seriosament sobre els problemes dels sistemes de salut a Catalunya i a la resta de l'Estat sense abordar l'infrafinançament. En el cas de Catalunya, l'infrafinançament de la Generalitat de Catalunya des dels traspassos dels anys vuitanta, i l'infrafinançament en general del sistema de salut a Espanya, quan el comparem amb el percentatge de despesa pública que apliquen en els sistemes que inverteixen a la resta dels països del nostre entorn. Estem per

sota de la inversió en salut de la mitjana de la Unió Europea, a quinze, d'una manera significativa, més d'un punt i escaig. I en el cas de Catalunya estem parlant d'un infrafinançament del sistema de salut de més de 5.000 milions d'euros. El Cercle de Salut, que vostès coneixen i amb algunes de les diputades del Partit Popular hi hem coincidit, va xifrar l'infrafinançament del sistema de salut de Catalunya en més de 5.000 milions d'euros.

I, per altra banda, si el senyor Manchón, en lloc de fer seguidisme de VOX, escoltés també els consellers del ram de salut del País Valencià, de Múrcia o d'Andalusia, estaria d'acord amb mi en que el problema de l'infrafinançament que reben tots els territoris de l'Estat, i singularment els que estem situats en l'àmbit del Mediterrani, explica part dels problemes, que són comuns pràcticament a tots els sistemes de salut. O sigui, els sistemes de salut universals avui a tot arreu –i també si fan l'esforç de llegir algunes anàlisis de l'OCDE o de l'OMS– se situen aquí. Escolti, llistes d'espera, professionals esgotats a tots els països d'Europa i a totes les comunitats autònomes.

I, per tant, home, d'entrada, el que no estaria malament seria reforçar els sistemes de salut a través, per exemple, de que els vots del Partit Popular facilitin l'aprovació aquesta tardor del nou sistema de finançament, que ens donarà més recursos. A no ser que el senyor Manchón prefereixi estar instal·lat en allò del Jorge Fernández Díaz, no? –«Les vamos a destrozar el sistema de salud»–, que és la proposta més clara que el Govern espanyol ha fet amb relació al sistema de salut quan vostès han governat.

Per tant, en aquesta moció demagògica basada en arguments fal·laços que ens proposa la senyora García Fuster, que tindrà, veig, el suport del Partit Popular i d'Aliança Catalana, el bloc de la dreta i l'extrema dreta d'aquest país, els nostres vots en tots i cada un dels seus punts hi seran en contra. A favor del sistema públic de salut, a favor del dret de totes les persones, a favor d'una concepció humanitària de la política de salut també, i a favor de l'eficàcia del sistema de salut.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Jo crec que val la pena agrair els intents de pedagogia del diputat Campuzano. Però, malauradament, com ha demostrat –i ara m’hi referiré– el diputat de VOX, el senyor Morán... Ai, perdoni, el diputat d’Aliança, el senyor Morán... Ah, no, que és del PP. Perquè, clar, al final ja són indistingibles. Però l’únic que importa és el vídeo i importa el TikTok. És a dir, es pot vomitar tota la quantitat de burrades que es diguin i ja està. Mirin, si jo parlo de la senyora Ayuso és perquè vostès la situen com a referent. Si són vostès qui parlen tota l’estona de la senyora Ayuso i de les virtuts de Madrid i que Madrid es gestiona tan bé. Escolti, jo no tinc la culpa... O sigui, evidentment, la poden votar els madrilenys –jo no dic que no. La poden votar els madrilenys i pot ser una corrupta. Les dos coses poden ser a la vegada, i això és la veritat.

Escoltin, bàsicament, des de que governa la senyora Ayuso, el Grup Quirón ha duplicat els seus..., en aquest cas, els diners que li ha donat la senyora Ayuso al Grup Quirón. Poden dir que no, però això és el que ha passat. La seva parella és un xoriço, és un defraudador fiscal. Vostès poden dir el que vulguin, però és així. Està investigada per l’UCO. (*Remor de veus.*) Sí, home, sí. No, no, si jo no tinc cap problema. Vostès poden assenyalar tots els diputats o, en tot cas, els que vulguin d’altres grups parlamentaris. Si jo no tinc problema en condemnar la corrupció. Són vostès qui no condemnen la corrupció quan la tenen a les seves pròpies files. Per tant, jo no tinc cap problema en reconèixer el que son vostès. Ara, això ho soluciona que els votin? No. O sigui, que la senyora Ayuso sigui una «xoriça» no ho resol que la votin; és una «xoriça» *per se*.

I, mirin...

El president

Escolti, senyor diputat, abans ja he fet referència a que hem de fer afirmacions que estiguin avalades en termes jurídics, i la senyora Ayuso, ens agradi o no ens agradi, no ha estat condemnada en absolut. (*Remor de veus.*) Per tant...

David Cid Colomer

Molt bé.

El president

Per tant...

David Cid Colomer

Només ha estat... (*Alguns aplaudiments.*) Anem als fets fefaents; és a dir, la seva parella està investigada directament per l'UCO –això és un fet fefaent–, el Partit Popular ha estat condemnat per corrupció i tenen el... (*Remor de veus.*) Sí, pel cas de la Gürtel. (*Remor de veus.*) I tenen el seu exministre de l'Interior jutjat per un cas de la Kitchen per muntar una policia patriòtica, i acabarà condemnat. *Fetén*, ho he dit exactament ajustat a dret. És igual, poden seguir. Vull dir, són el partit amb més casos de corrupció de la història d'Espanya. Vull dir, que és un altre fet que també és fefaent, és a dir, està comprovat i determinat. Però, mirin, com els hi deia, són vostès ja indistingibles... Jo ja no sé si el senyor Morán..., els hi deia, no sé si és d'Aliança, no sé si és de VOX, si és del Partit Popular. Són absolutament indistingibles.

Però, en tot cas, la moció el que defensa són tres coses molt clares. La primera és una qüestió que és clarament racista. Jo ja sé que a vostès els hi preocupa això zero –zero. Però estem parlant de persones. I els hi explicava el senyor Campuzano: les seves polítiques, que situen en aquesta moció, *maten*, i maten persones. I, mirin, vostès ja no distingeixen –perquè és el que fan– entre l'aspecte de la gent, l'origen de la gent, la parla de la gent, perquè vostès no saben si aquesta gent té la nacionalitat o no. Els hi vaig dir l'altre dia; és a dir, tu, quan entres a un CAP, no pots saber si la gent que està allà té la nacionalitat espanyola o si són catalans o no són catalanes.

La segona. Vostès no saben si té la residència o no, perquè, a més a més... Perdonin, la gent que té la residència, o no, sí que paga impostos, no com el marit de la senyora Ayuso, que és un defraudador fiscal investigat. (*Veus de fons.*) Sí, presumptament, lo que vostès vulguin. Vaja, és a dir, és un que fa frau fiscal. Perquè vostès parlen molt sempre d'aquesta gent que col·lapsa el sistema sanitari, quan són veïns i veïnes nostres, però vostès no parlen mai de les persones..., per exemple, Mario Conde, Bertín Osborne, tots amiguets seus, que estan en aquest

cas empaperats per hisenda, perquè hi ha un frau fiscal a Espanya de 15.000 milions d'euros, que això sí que posa en entredit la sanitat pública. I vostès no en parlen mai, d'aquests. Per tant, vostès, bàsicament... El primer punt és clarament racista.

Segon punt, clarament classista. Perquè vostès volen un estatut propi, volen un conveni propi només per als metges. Escoltin, quan una persona va a un hospital –i això els hi dic en primera persona–, tan important és el metge com l'infermer o la infermera, o tan important com el tècnic sanitari, o tan important com l'administratiu. I vostès són uns classistes que, bàsicament, el que diuen és: «No, no, si nosaltres només defensem els metges.» Doncs expliquin-ho vostès. Jo el que crec és que ha d'haver-hi un estatut marc per a tota la professió sanitària. I tan important és el personal d'infermeria com els zeladors com les zeladores com el personal administratiu. I a vostès, bàsicament, els hi dic que són uns classistes, que això és així.

I, finalment, vostès són els del negoci. I són indistingibles, ja els hi dic, perquè, bàsicament, com ho solucionen tot vostès? Igual que la senyora Ayuso. I, bàsicament, igual que l'hi deia al senyor Morán, VOX és indistingible del Partit Popular en el que fa en termes de política sanitària. Són el mateix, que és bàsicament el negoci. I vostès consideren que es pot fer negoci amb els serveis públics. I és que llegeixo literal: «Fomentar los acuerdos público-privados.» Vostès, bàsicament, el que volen és exportar a tot Espanya el model de la senyora Ayuso, que és que els privats facin negoci amb la salut i, sí, que vostès segueixin fent negoci, com fa la senyora Ayuso, amb la salut de tots els catalans i catalanes. Mirin, mentre nosaltres decidim, doncs no passarà. I, sí, decidim nosaltres.

I, sobre els escons, jo li recordo que estava en aquest Parlament i vostès només tenien tres escons. Vigilin, que a vegades els temps donen moltes voltes.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja. *(Pausa.)* Sí, senyor Cid, demana la paraula?

David Cid Colomer

Perquè consti en acta que m'he equivocat. Evidentment, el diputat de VOX es diu Hugo Manchón, no es diu Hugo Morán.

El president

És del Partit Popular de Catalunya.

David Cid Colomer

Ai, perdoni, és que m'he confós.

El president

Té la paraula, senyor Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Sí; moltes gràcies, president. Bona tarda de nou a totes i a tots. Bé, jo entenc el diputat Cid, perquè costa distingir qui està fent i qui està proposant la moció dels tres grups, no?, (*veus de fons*) malgrat el bilingüisme que tant els hi agrada. Sí, tenen moltes ganes de xerrar. D'aquí a poc s'acaba el Ple i poden xerrar i seguir faltant al respecte i ser uns maleducats, com fins ara.

En tot cas, més enllà de la moció, el model de VOX a nivell sanitari, com el model de VOX a nivell de serveis públics, és evident que és recentralitzar, que és aquesta col·laboració publicoprivada, que també els hi agrada dir a altres forces –amb això coincideixen més enllà dels tres grups de la dreta i de l'extrema dreta–, i, per tant, a la butxaca més calés i menys serveis públics. I, en definitiva, és carregar-se el sistema sanitari públic català en base a aquesta suposada *prioridad nacional*, *recentralización*, etcètera.

Per nosaltres és el típic exemple de la moció de VOX, que és el truc de la boleta. Posa aquí una mà a la boleta i diu: «Mirin, tot és culpa de la immigració. Mirin, tot és culpa de les estructures supèrflues. Mirin, tot és culpa dels catalans i catalanes.» I, mentrestant, a robar, a enganyar, a privatitzar i a anar contra els de sempre, contra els treballadors i treballadores de sempre. I això és la seva política en l'àmbit sanitari, és la seva política en l'àmbit educatiu i és la seva política en general en el marc dels serveis públics.

I, mirin, només una dada. Avui, precisament, sortia el CEO. I, de fet, només el vint-i-u per cent dels catalans i catalanes –sí, senyora Orriols, vostè rigui molt, però...– estan d'acord amb que cal reduir els impostos si això és a costa dels serveis públics. Més que re els hi dic perquè prestin atenció a aquesta qüestió, perquè, de fet, la mitat dels seus votants –la mitat dels seus votants– no estan d'acord amb reduir els impostos si això afecta els serveis públics. Per tant, malgrat que vostès facin el truc de màgia aquest de la boleta, de «mirin qui té la culpa, la culpa és dels de baix», i, mentrestant, vulguin retallar els serveis públics, pensin que fins i tot la mitat dels seus votants tenen clar que això els perjudicaria.

Per tant, no cal dir que votarem que no a aquesta moció i no hi perdrem més temps, tampoc.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Socialistes de Catalunya i Units per Avançar, la diputada Sara Jaurrieta Guarner durant cinc minuts. Quan vulgui.

Sara Jaurrieta Guarner

Gràcies, president. Bona tarda, diputades, diputats. L'any en què es commemora el quarantè aniversari de la llei general de sanitat, impulsada pel ministre Ernest Lluch, que va representar precisament crear una sanitat pública i universal, vostès ho commemoren proposant eliminar precisament aquesta universalitat. Ja li avancem que nosaltres hi votarem en contra. Nosaltres defensarem sempre una sanitat que atén per necessitat i no per disponibilitat de recursos econòmics.

Per què és bona la universalitat en sanitat? Hi ha evidència científica que la salut universal millora la salut poblacional de la població. A nosaltres ens ha representat, de fet, en esperança de vida, vuit anys en quaranta anys; vuit anys d'augment d'esperança de vida en quaranta anys. L'Organització Mundial de la Salut o revistes tan prestigioses com *The Lancet* han documentat que, u, els països amb sistemes universals tenen millors resultats en salut; dos, l'accés universal de l'atenció primària facilita detecció precoç de les malalties, més vacunacions i control de les malalties

cròniques, i, tres, les diferències en salut entre grups socials són menors quan tota la població té un dret efectiu a l'assistència sanitària; per tant, es redueixen les desigualtats socials en salut.

I per què no volen vostès una sanitat universal i volen una pitjor salut poblacional de les persones? Potser tenen alguns interessos ocults, que aspiren a que tota la gent estiguin més malalts per alguna raó. I precisament quan surten aquí i veiem l'espectacle que han fet, cridant i fent soroll, es pensen que amb això desvien l'atenció i que la gent no s'adona que, amb les seves propostes, darrere, el que porten són retallades, retallades de l'excel·lent sistema sanitari que tenim i dels drets que hem aconseguit amb el llegat dels partits d'esquerrres.

Els estudis també ens expliquen que la universalitat per si sola no és suficient, que cal... De fet, quan algú té un càncer o té una filla amb una febre persistent, el que volem és una assistència sanitària d'atenció excel·lent, i això requereix un finançament, un finançament que, a més de la universalitat, permeti tirar endavant amb els serveis públics. I això són impostos, cosa que vostès tampoc volen – impostos. I precisament vostè feia referència a la regularització de les persones *que ja estan treballant* aquí a Catalunya. Doncs aquesta regularització aportarà al sistema sanitari més recursos; més recursos perquè passaran a cotitzar més, com bé s'ha dit aquí. I això són molts més recursos, als que vostès també s'oposen.

I, això sí, proposen una atenció a l'especialista de vint-i-quatre hores de forma indiscriminada. Doncs un sistema sanitari no pot atendre a partir d'un termini únic i indiscriminat a tota la població, perquè calen criteris clínics: criteris de gravetat, criteris de risc, criteris de complexitat i de necessitat assistencial. No tota sospita requereix una resposta especialitzada en vint-i-quatre hores. Perquè amb aquesta regla, a més, comporta vostè un gran coneixement amb això, i això pot generar desviacions poc ajustades, més saturació, dificultar l'accés precisament de la gent que sí que ho necessita, una atenció urgent. En aquest àmbit ja existeixen, a més, circuits específics tant d'atenció urgent en salut mental, que està en risc, xarxes d'unitats d'expertesa clínica en malalties minoritàries, el programa de diagnòstic ràpid de càncer i dispositius d'atenció a pal·liatius.

Quant a l'estatut marc, la sanitat és un treball en equip. L'assistència sanitària és el resultat del treball coordinat de metges i metgesses, d'infermeres, de tècnics sanitaris, de fisioterapeutes i d'un conjunt de professionals sanitaris. La qualitat assistencial depèn precisament de la cooperació entre tots ells. Afavoreix la cohesió del sistema, aquest marc estatutari conjunt. Això reforça una cultura més de servei públic. Els sistemes sanitaris més avançats evolucionen, a més, cap a equips multidisciplinaris tant en atenció primària com en atenció integral social i sanitària; un marc comú és coherent amb aquesta manera d'organitzar l'assistència. I aquests arguments no indiquen ni neguen els metges i metgesses que tinguin especificitats. De fet, disposar d'un estatut marc no significa uniformitzar-ho tot i, a més, possibilita diferenciar jornades especials, guàrdies, retribucions específiques, complements. I això, a més, ja és així. Un exemple: es regulen també, màxim, disset hores de guàrdia en comptes de les vint-i-quatre actuals. Catalunya exercirà les seves competències en les taules de negociació per treballar els convenis col·lectius, tant del sector de l'Institut Català de la Salut com del sector concertat.

I recordem també que, a més –i amb això acabo, president–, la diputada de Junts *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* ens recordava que falten metges i metgesses; per tant, tota la raó. I per això vull recordar el pla integral d'estudis de medicina, que precisament aquest Govern incrementarà en un cinquanta per cent les places, passant de 1.333 a 2.025. Aquest augment del cinquanta per cent en cinc anys, que és un augment sense precedents.

Votarem en contra d'aquesta moció perquè volem el millor per a Catalunya, el millor per als catalans i per a les catalanes. Defensarem, ara i sempre, un sistema sanitari públic i universal de qualitat.

Gràcies.

El president

Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Bien, hemos aceptado una enmienda del Partido Popular y hemos transaccionado dos con Alianza Catalana y con el Partido Popular. Las tres completan una moción pensada para dar respuesta a los catalanes.

Miren, a día de hoy hay casi 1 millón de personas, de catalanes, esperando en alguna lista sanitaria, y después de verano serán muchas más, personas pendientes de diagnóstico, de pruebas complementarias, cirugías, visitas con especialistas, personas angustiadas que no pueden permitirse una mutua, porque a duras penas llegan a final de mes gracias a las políticas del Partido Socialista. Y tampoco pueden hacer uso de sus privilegios políticos para pasar por delante de todos, como hizo el señor Illa (*alguns aplaudiments*) y que tienen que sufrir y esperar meses y años a que les atiendan, porque ustedes...

El president

Senyora diputada... Senyora diputada, li aturo el temps. Aquesta és una afirmació extraordinàriament greu i que no correspon a la veritat.

María Elisa García Fuster

También metafórico.

El president

No, no, no, no. No vingui amb metàfores; això no és acceptable. Estem parlant de la presidència de la Generalitat i estem parlant d'una malaltia molt greu. Estem parlant d'això. Sigui una mica més respectuosa. Pot continuar.

María Elisa García Fuster

Y que tienen que sufrir y esperar meses y años a que les atiendan, porque ustedes, todos ustedes, que no se han leído bien esta moción –los del Partido Socialista, Esquerra Republicana y los de Junts–, han abierto las puertas de la sanidad, que pagamos absolutamente todos, a la inmigración ilegal. Catalanes que ven con envidia como en Extremadura, en Aragón, en Castilla y León y en Andalucía sus compatriotas van a disfrutar de una sanidad en la que VOX ha exigido inversión, reducción de altos cargos, aumento de recursos humanos y medios materiales. (*Alguns aplaudiments.*) Una sanidad con la que en Cataluña no se puede ni soñar mientras sigan gobernando aquí el Partido Socialista y los separatistas.

Y mire, señor Cid, lo único que mata son las leyes que promulgan ustedes, que sueltan a violadores, las que matan a mujeres. Y yo, la verdad, es que no sé quién ha defraudado supuestamente a hacienda o no; lo que sí sé es los que de verdad están condenados por defraudar a hacienda, y ese es Echenique, de su partido.
(*Alguns aplaudiments.*)

Y, señor de Esquerra Republicana, no necesitan a Jorge Fernández Díaz para destrozar la sanidad catalana; ya tuvimos a Alba Vergés y a Balcells (*alguns aplaudiments*), que le costó esto (*l'oradora fa espetegar els dits*) dejar la sanidad catalana a la altura del betún.

Y, señora de Junts, la única complejidad del sistema sanitario es que ustedes han añadido..., la han añadido, han añadido a gente abriendo las puertas a la inmigración ilegal, que colapsa nuestros servicios y que sufrimos ahora mismo todos, pero que parece que van a pagar ustedes ese apoyo que dan al Partido Socialista en las urnas.

Gracias.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el vint-i-unè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre mesures de prevenció, detecció i lluita contra la corrupció a Catalunya

302-00281/15

I el vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre mesures de prevenció, detecció i lluita contra la corrupció a Catalunya. És presentada pel Grup parlamentari Mixt, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

A mans de la casta política, la corrupció pren proporcions bíbliques. No parlem només d'aquells casos que acaben davant dels tribunals, on sovint desapareix documentació i moren testimonis en estranyes circumstàncies. Hi ha moltes altres

pràctiques perfectament legals i profundament incompatibles amb l'ètica pública que degraden la salut democràtica i generen desafecció cap a les institucions. Pràctiques que vostès toleren, normalitzen i apliquen quan l'aritmètica parlamentària els ho permet. Concursos públics que sempre acaben beneficiant els mateixos operadors, subvencions recurrents, convenis repetits, empreses públiques que esquiven el control ordinari i organismes que existeixen per satisfer equilibris polítics en comptes de respondre a les necessitats reals dels ciutadans.

Durant dècades s'ha assumit que aquestes astúcies eren normals o inevitables. I, a mesura que els partits es rellevaven en el poder, ho feien també en el vici, sense conseqüències penals, sí, però erosionant la confiança dels ciutadans i generant animadversió vers la funció pública.

La corrupció criminal ocupa titulars i es fa present a les tertúlies, però la corrupció administrativa, molt menys visible i cridanera, acostuma a passar desapercibuda. Parlem de nomenaments per fidelitat o afinitat política i no per mèrits professionals acreditables, de contractacions concebudes perquè sigui una empresa concreta qui obtingui l'adjudicació o de subvencions que es consoliden creant una xarxa permanent de dependència política. Aquí no hi ha sobres plens de bitllets en efectiu ni comptes bancaris a les Bahames. No s'aprecia rastre penal, però es deforma igualment l'Administració fins que perd el principi de neutralitat sobre el qual hauria de fonamentar-se.

Consolidar-se en el poder també genera corrupció. Els governs deixen de considerar-se administradors provisionals dels recursos públics i es creuen propietaris de les institucions. Aquí és quan ja no calen ordres explícites, perquè tothom aprèn ràpidament quina actitud es premia i quina ocasiona exclusió. Les carreres professionals ja no depenen del talent, el mèrit o la formació, sinó de la lleialtat i subordinació polítiques.

Quan els funcionaris que han de servir la ciutadania esdevenen per inèrcia càrrecs de confiança dels governs, contaminen tota l'organització, i l'arquitectura de les institucions passa a respondre a la lògica del partit i no a les necessitats dels ciutadans. Una dinàmica que perjudica la reputació de milers de servidors públics que exerceixen la seva feina amb neutralitat, honestat i independència, alertant

de males praxis i corrupteles. Qui actua correctament i amb lleialtat a la institució es veu esquitxat per qui troba en el seguidisme polític l'oportunitat de promoció interna o ascensió professional.

Quan els governs confonen la comunicació institucional amb la propaganda, quan els recursos públics serveixen per reforçar relats polítics o comprar mitjans de comunicació i dominar els titulars i les tertúlies, quan les entitats i organismes vinculen la seva supervivència econòmica a reproduir els arguments del Govern de torn, neix el clientelisme i, amb ell, la creença popular que tot està substituït. Qui depèn permanentment del favor polític difícilment podrà exercir amb plena llibertat la seva funció. Les entitats o mitjans de comunicació que depenen de les subvencions recurrents se n'estaran prou, de discutir l'acció o les decisions del Govern que els apuntalen.

I no, no som davant fets aïllats o percepcions ciutadanes, sinó davant un autèntic ecosistema que exhibeix sense vergonya portes giratòries, licitacions a mida, fraccionaments artificials de contractes, subvencions discrecionals i manca absoluta de rendició de comptes. Davant l'evidència que el poder corromp, és necessari dissenyar organismes fiscalitzadors i garantir controls independents. No es tracta de perseguir la corrupció un cop ja s'ha esdevingut; es tracta d'abordar-la d'entrada.

Partits polítics que depenen econòmicament de les mateixes institucions que han de controlar i gestionar. Què podria sortir malament? Aliança Catalana defensa que els partits i les ideologies no els han de patrocinar els contribuents, sinó els afiliats i simpatitzants. Cada euro que destinen a subvencionar partits és un euro que no arriba a sanitat, educació, a seguretat. I parlem de milions i milions a cada legislatura.

Igualment escandalós és l'escarramell de privilegis reservat als expresidents de la Generalitat. El servei públic no pot convertir-se en una font de beneficis permanents un cop finalitzats els mandats. No hi ha cap raó per la qual hagin de continuar disposant d'una oficina pròpia, personal eventual, infraestructura i recursos públics durant anys després d'haver abandonat les seves funcions i responsabilitats.

Per això defensem en aquesta moció la supressió immediata de totes les subvencions públiques als partits polítics i l'eliminació de les assignacions, oficines i

personal als expresidents de la Generalitat. Les institucions del país han de donar exemple i ser respectuoses amb l'esforç fiscal dels seus ciutadans.

Així mateix, proposem mesures concretes per reforçar la transparència, limitar els sous dels alts càrrecs i directius del sector públic, erradicar la compra dels mitjans de comunicació amb els diners dels contribuents, reforçar l'Oficina Antifrau, reformar la contractació pública i garantir els nomenaments en base al mèrit i no a l'afinitat política. Eliminar la corrupció és un deure; continuar-la encobrint, una vergonya.

El president

El Grup Parlamentari de VOX en Catalunya hi ha presentat esmenes. Per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Bona tarda, senyors diputats. Bé, la corrupció a Catalunya no és un fet aïllat, no és una negligència d'un conseller o d'un director general, ni una poma podrida d'un departament, no. La corrupció a Catalunya és sistèmica, estructural i crònica, i ha estat el motor polític i econòmic que ha greixat durant dècades tant el socialisme com les diferents marques del separatisme de la nostra regió. Perquè el socialisme i el separatisme són a la butxaca dels catalans com el carterista és a una cartera.

I, quan parlem de corrupció, no podem ni hem de limitar-nos únicament a la vessant econòmica, al saqueig de les arques públiques, al desviament de fons que haurien d'anar destinats a la sanitat, educació, infraestructures, ajudes socials o seguretat dels catalans. La corrupció més perjudicial que ha patit la nostra Catalunya és la corrupció social i moral, és la corrupció de la mentida del separatisme, vantant-se de fites històriques o enfrontant els catalans, o del fals dèficit fiscal que alguns defensen i que no plantegen a nivell intern. És la corrupció que neix en els despatxos on es firmen pactes espuris, i és la corrupció, per exemple, de Nogueras i Sánchez al Congrés o d'Illa i Albiach al Parlament. És la degradació institucional, que converteix el poder en una xarxa clientelar de favors recíprocs, de col·locació d'amics, d'endollisme i de fidelitats partidàries en lloc de servir al bé comú. *(Alguns aplaudiments.)*

Fem memòria, perquè parlar de corrupció és parlar del cas tres per cent de Convergència i Unió i el pujolisme, el major sistema de comissions il·legals a canvi d'obra pública de la història de la nostra estimada regió. El cas Pretòria, que va esquitxar ajuntaments del PSC i de Convergència i Unió. El cas Volhov, que investiga el desviament de diners públics per finançar el deliri del cop d'estat separatista. O també és mirar avui mateix cap al Govern d'Espanya, encerclat pel cas Koldo, que també esquitxa el PSC, el Partit separatista..., Socialista de Catalunya. *(Alguns aplaudiments.)* O mirar els departaments d'Esquerra Republicana, envoltats de polèmiques per la manca de transparència, el nepotisme i els conflictes d'interès. O mirar el senyor Cid i els seus excompanys de partit investigats en el cas Altafulla per adjudicacions a dit.

Per això, sí, Catalunya necessita una auditoria externa –estem d'acord amb la moció–, de dalt a baix, de baix a dalt, que no quedi res per revisar, perquè en aquest Parlament parlen de comissions d'investigació i d'oficines antifrau, però quan arriba l'hora de la veritat es tapen les vergonyes els uns als altres, els altres als uns. Han convertit la regeneració democràtica en un simple eslògan, mentre el sistema continua podrit.

I, per acabar, amb tot el respecte, voldria adreçar-me a Aliança Catalana, el proponent. Creiem que aquesta moció té un objectiu positiu: regenerar les institucions. Lloable; compartim aquest objectiu. Però la coherència en política i personalment és imprescindible. No es pot venir a aquesta cambra a donar lliçons de neteja democràtica mentre reten homenatge a Jordi Pujol, el pare polític del tres per cent i confés defraudador fiscal. *(Alguns aplaudiments.)* Per combatre la corrupció, cal denunciar-la tota, sense excepcions ni fotografies de família amb aquells que van saquejar Catalunya, com la família Pujol.

Moltes gràcies.

El president

Torno a insistir que el poder... *(Veus de fons.)* No, no, no, no, no, és que ha d'anar referit a tots. El poder legislatiu no és el poder judicial i no jutja ni condemna. Quan hi hagi condemnes fermes, aleshores es poden fer imputacions; mentrestant, no. I

això l'hi dic al senyor Cid i els ho dic a vostès i ho diré a tothom, perquè és la meva obligació com a president del Parlament de Catalunya.

A continuació, té la paraula, per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

Gràcies, president. Diputats i diputades... Norberto Bobbio, filòsof italià empresonat pel règim de Mussolini, afirmava que el feixista parla tota l'estona de la corrupció; acusa, insulta, agredeix com si fos pur i honest. Però, més que corrupció, el feixista practica la maldat. Ho acabem de veure. No és casualitat que l'extrema dreta faci de la corrupció la seva bandera. No li importa la integritat de les institucions –també ho acabem de veure–; li importa erosionar la confiança en la democràcia. Primer, diu que tot està podrit; després, que cal algú que vingui a fer neteja. Ja sabem com acaba aquesta pel·lícula. És veritat també que el polític de l'extrem contrari, com la ministra de Sanitat, Mónica García, aplica un relativisme moral en el qual diu que, si es fa bon govern, és igual la corrupció. No. Tant li fa que la corrupció sigui de dretes o d'esquerres; és corrupció.

Dit això, la senyora Orriols... Senyora Orriols, li he de fer un reconeixement: per primera vegada, la culpa de la corrupció no és dels immigrants. Al·leluia! –al·leluia! Com a mínim és dels nacionals, eh? Ja és un progrés. Però, miri, tot el que vostès diuen i fan pateix de quatre defectes o quatre exageracions.

En primer lloc, la primera és que tot és corrupte. Hi ha hagut casos greus de corrupció, evidentment, en aquest país. La DGAIA n'és un i claríssim. Nosaltres vam ser el primer grup que vam demanar una comissió d'investigació sobre això. I, per tant, és evident que no hi ha... No hem de tenir cap mena d'inconvenient de denunciar que hi ha aquest tipus de corrupció. Ara, això no significa que tot el sistema sigui corrupte.

Segona exageració: Catalunya no té mecanismes de control. Mentida! Catalunya té sistemes de control: des de l'Oficina Antifrau, que va ser la primera que es va crear a tot l'Estat i, per tant, exerceix la seva..., fins als alertadors. Pot ser millor o pitjor, el funcionament d'aquests alertadors, però això existeix. Per tant, el mecanisme existeix.

Després, la tercera qüestió. Vostè ho barreja tot: els partits polítics, les subvencions, el tres per cent, diu l'altre, no sé què no sé «quantos», no? Diria que el seu sou és de vuit mil euros bruts al mes com a diputada, als quals cal sumar la dieta de l'ajuntament i del consell comarcal. I el seu grup ingressa 62.000 euros anuals de subvenció i paga un assessor amb un sou més o menys de quatre mil euros al mes amb diners de la cambra. Per tant, entre pitos i flautes s'emporta 300.000 euros. Renunciï a això i després ens dona lliçons. Mentrestant, no vingui amb tonteries.

I quarta exageració: vostès parlen de la desafecció política, de tot això i tal i qual. Vostès han vist el CEO d'avui, que se'l creuen des del punt de vista electoral. Doncs se'l creuen, suposo, també en el que es diu internament. I què diu internament? Que el problema de la corrupció, de la corrupció política, és la quarta preocupació dels catalans. La primera, i més important, és l'habitatge, que és el que hauria de ser la gran preocupació per part de tothom: l'habitatge, l'habitatge que afecta els nostres joves, especialment per poder-se emancipar.

Per tant, a més a més, a sobre, la percepció que el CEO ens dona és que el setanta-u per cent dels catalans estan insatisfets amb la política espanyola, eh? Però, en canvi, estan més satisfets amb el que passa en la política catalana. Deu ser per això que vostès, en aquest CEO, diuen que només un cinquanta i tants per cent de persones que els voten diuen que volen la independència. Sap què passa? Que els hi fa una esmena VOX i l'única paraula que canvien del seu text és «Espanya». Potser el millor que poden fer és unir-s'hi i fer cas del seu candidat a Barcelona, perquè el seu problema és el califat, no és res més.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Mirin, n'estem fartes, de la hipocresia d'Aliança Catalana. En aquest cas presenten una moció sobre la lluita contra la corrupció. Paraules sobre paper; fins i tot pot ser un discurs per després poder fer

tiktoks, però les seves accions no els acompanyen. És més, els delaten. Se'ls veu tota la incoherència. I, de fet, aquí –i molta gent cada vegada més– ja els tenim calats i fem que caiguin les caretes.

Anem a pams i analitzem la seva moció. Si els preocupa la lluita contra la corrupció, podrien haver vingut a la CAI, a la Comissió d'Afers Institucionals, on hem fet trenta-quatre sessions aquesta legislatura, on en un terç d'aquestes sessions hem parlat de corrupció, i vostès no han vingut ni una vegada. (*Alguns aplaudiments.*) És més, ni tan sols quan vam parlar de persones alertadores hi han estat. I, encara és més, els va decaure una iniciativa seva per incompareixença. Saben què és una mala praxi? No participar de l'activitat parlamentària, saltar-se les votacions d'aquest Ple per anar a la Patum o saltar-se les votacions d'aquest Ple per anar a la festa del consolat dels Estats Units. Això és mala praxi també.

Hipocresia és sortir aquí a denunciar la pagueta de tots els altres, que som una casta, mentre vostè és de les que més cobra d'aquest Parlament, però menys assisteix a les comissions. Cauen, per tant, les caretes. De la mateixa manera que vostès tampoc van participar en la formació sobre conflictes d'interès, que es va organitzar aquí en aquesta cambra en col·laboració amb l'Oficina Antifrau de Catalunya, ni han participat a la cimera contra la corrupció ni en el seu seguiment. A l'hora de fer feina, no hi són, res. Per cert, aprofito per saludar els membres de la comissió de seguiment de la cimera contra la corrupció al nostre país.

A la moció parlen de finançament dels partits polítics per dir que s'han de retirar les subvencions públiques. Posats a fer ja, suprimim la democràcia, perquè, clar, això és car. I també parlen d'eliminar les subvencions als mitjans de comunicació, perquè justament també els fan nosa, atès que són garants de la democràcia.

En realitat, ja veiem el que voldrien. Voldrien fer com Trump: eliminar les institucions públiques, que són garants dels drets, garants de les polítiques públiques equitatives, de la igualtat d'oportunitats, que són les que asseguren la pluralitat i unes normes per a tothom. Voldrien, en la mateixa línia, eliminar els mitjans de comunicació, perquè així potser vostès podrien seguir intoxicant sense oposició.

El que no expliquen –se'ls deu haver passat per alt– és que el Tribunal de Cuentas va detectar infraccions sancionables en el finançament d'Aliança Catalana a la

campanya de les eleccions municipals del 2023 per pagaments en efectiu no controlats, per despeses injustificades, per una donació sense acreditar i per haver superat el deu per cent del límit màxim de la despesa electoral que tenien assignada. Caram! Una nova mostra d'aquesta hipocresia. Tampoc anomenen els procediments oberts que tenen aquí a la Comissió de l'Estatut dels Diputats d'aquest Parlament per possibles vulneracions del codi de conducta. Això també són vostès, els que no mantenen una conducta respectuosa perquè viuen de generar odi i d'assenyalar. De tot això, no en parlen.

I a la moció sí que parlen de confiança de la ciutadania envers les institucions i les administracions públiques. Efectivament, la confiança es guanya amb un sistema d'integritat robust, sense ombres de dubtes, amb la màxima transparència, sí. Però, saben què també contribueix a un clima de confiança? L'ètica política. Ja els he comentat abans l'absentisme laboral injustificat, però també podríem parlar de la seva política de desinformació, que practiquen dia sí dia també. I és que l'Observatori d'Ètica en Intel·ligència Artificial assenyala Aliança Catalana com l'actor polític que ha fet més ús intensiu de la intel·ligència artificial en campanyes de desinformació –el segon actor polític és VOX, per cert; vull dir, que no se'n salven– pràctiques, aquestes, que s'inscriuen en una dinàmica de manipulació digital del debat polític. I podríem seguir.

Mirin, serem, com sempre hem estat, implacables amb la corrupció. De fet, l'estratègia actual vigent que existeix a Catalunya va ser impulsada per Esquerra Republicana. Però amb la corrupció no tothom és igual. No vinguin a empastifar-ho tot per aprofitar-se'n després: «Tot va malament», «Tots són corruptes». Ja venen aquí a salvar, tal com es presenten vostès. No, no juguin a això. Amb la corrupció, com li deia, no vinguin a empastifar-ho tot. Ni una lliçó –ni una lliçó– a Esquerra Republicana, que, si hem sigut o hem tingut empresonats i exiliats, ha estat per haver posat les urnes al nostre país, però zero casos de corrupció, zero deutes amb els bancs, que això també fa lliure. (*Remor de veus.*) Zero casos de corrupció, efectivament. Responsabilitat, transparència, prevenció i lluita contra la corrupció; aquesta és la tasca que ens ocupa.

I a vostès, diputada, no els farem el joc. La lluita contra la corrupció és clau per a un país democràtic, però les seves receptes o les receptes, en tot cas, no passen per les seves propostes i ni molt menys per les seves idees, que són demagògiques, populistes, racistes, xenòfobes i difonen l'odi.

Acabo. Cap lliçó d'aquells, ni cap recepta d'aquells que són els que assenyalen els immigrants pobres, però després posen catifa vermella als que passegen per passeig de Gràcia, que es defineixen independentistes i contra Espanya, però van de la maneta de VOX en pràcticament tot i amb l'altra mà, de la maneta de Trump i les seves polítiques més imperialistes. I són vostès també aquells que defineixen la cooperació internacional com el dimoni, però, això sí, suport tot i sempre a Israel. Per tant, Aliança Catalana més aviat són la hipocresia catalana o la incoherència catalana. Ho veiem en cada cosa, també en aquesta moció, que hi votarem en contra, evidentment, dient «no» a la corrupció i «no» a Aliança Catalana.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. La corrupción no empieza cuando alguien mete la mano en la caja; empieza cuando el que mete la mano en la caja se cree impune. La corrupción también empieza cuando alguien decide que el poder está por encima de la verdad. Porque hay algo incluso más valioso que el dinero, que es la confianza de los ciudadanos en las instituciones, y cuando se pierde esa confianza se degrada la democracia.

Todos deberíamos trabajar por erradicar cualquier forma de corrupción: la corrupción económica, el tráfico de influencias, el nepotismo, las adjudicaciones irregulares, la apropiación del dinero de los demás. Pero también con otra corrupción de la que se habla mucho menos y que está haciendo tanto o más daño que la política: la corrupción moral. Porque también se corrompe quien miente deliberadamente a los ciudadanos. También se corrompe quien promete algo en

campaña y, una vez llega al poder, hace justamente lo contrario. También se corrompe quien abandona sus principios únicamente para conservar la silla. La política no consiste en resistir a cualquier precio. La política consiste en servir a los ciudadanos. No se trata de venir aquí y hacer de político, ponerse el pin y la corbata. Se trata también de traer los principios al Parlament. Y, cuando el poder pasa por delante de los principios, empieza la decadencia institucional.

Diputados y diputadas, la lucha contra la corrupción no puede ser patrimonio de ningún partido concreto. Debe ser una causa compartida, porque todos tenemos la obligación de devolver la decencia a las instituciones. Todos tenemos la obligación de recuperar el prestigio del servicio público. Todos tenemos la obligación de reivindicar que la inmensa mayoría de servidores públicos trabajan cada día con honestidad.

Esta moción incorpora medidas que pueden contribuir a reforzar la transparencia, los mecanismos de control, la protección de los alertadores o la prevención de los conflictos de interés, y cualquier iniciativa que sirva para reforzar la integridad institucional merece ser considerada, evidentemente que sí. Ahora bien, es imposible hablar hoy de corrupción sin hablar del Gobierno de Pedro Sánchez, porque España vive una situación absolutamente excepcional. Nunca un gobierno había estado rodeado de un nivel tan elevado de investigaciones, escándalos y sospechas. Nunca habíamos visto un gobierno con tantos altos cargos, asesores, responsables políticos y personas del propio entorno del presidente del Gobierno investigados por la justicia. Es un goteo permanente. Cada día, un nuevo imputado. El Partido Socialista, el partido que gobierna Cataluña y el resto del país, tiene más imputados que diputados. Y esto no es una frase hecha. Esto es una realidad incontestable. (*Alguns aplaudiments.*) Pero la polémica es que el jefe de la oposición pone en el foco los problemas que sí que preocupan a la gente, claro que sí –claro que sí.

Miren, Pedro Sánchez ha convertido al Partido Socialista en el mayor ejemplo de lo que debemos corregir, de lo que debemos erradicar: ciento veintiséis imputados; la mujer del presidente, con el pasaporte retirado; el hermano del presidente enchufado, sin saber dónde está su puesto de trabajo, el mayor ejemplo de jeta que

se ausenta de su trabajo; catálogos de prostitutas en los ministerios; fiestas durante el covid al margen de la dura realidad que vivía la gente; compra masiva de mascarillas, que acababan en el cubo de la basura mientras Salvador Illa era ministro de Sanidad; amaños en obras públicas; la colonización de las instituciones y las estructuras del Estado para ponerlas al servicio del Partido Socialista en vez de al servicio de los ciudadanos. Esto es la radiografía de la corrupción del Partido Socialista en España.

Y nada sorprende si hemos tenido un presidente del Gobierno que ha participado a título lucrativo del abominable negocio de la prostitución. Esta es la radiografía del Gobierno de Pedro Sánchez y del Partido Socialista, la radiografía de una cloaca ponzoñosa, que es la corrupción económica y moral del Partido Socialista.

Pero aquí lo que debemos analizar es cómo reaccionamos ante la corrupción. Vaya por delante: yo me avergüenzo de la corrupción de mi partido –yo me avergüenzo de la corrupción de mi partido–, sin complejos y sin distinciones. No la aplaudo, como ha hecho el Partido Socialista en el Congreso; no la escondo, como el Partido Socialista lo hace aquí cada día, y no la justifico hablando de *lawfare*. Esa es la diferencia entre unos y otros.

Miren, yo les pregunto a los Comunes y a los señores de Esquerra Republicana, ustedes que apoyan al Partido Socialista en el Congreso de los Diputados: ¿hasta dónde más van a tragar con la corrupción del Partido Socialista? (*Alguns aplaudiments.*) ¿Hasta dónde tienen que tragar con esa corrupción?

Llegados a este punto, podemos aprobar una moción que nos interpela a todos, absolutamente a todos. Pero ese no es el problema. Podemos aprobar muchas cosas, pero lo que debemos hacer es devolver la decencia a las instituciones. Porque tenemos un presidente del Gobierno que ya no puede pedir confianza, que lo que tiene que pedir es perdón, dimitir y convocar elecciones.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies de nou, president. Bé, aquesta moció d'Aliança Catalana exemplifica bona part del que és l'agenda de l'extrema dreta: atacar la cooperació internacional, afeblir el pluralisme polític, condicionar els mitjans de comunicació, qüestionar el finançament públic de la democràcia i convertir els recursos públics en una eina d'exclusió identitària. No resol els problemes, els instrumentalitza.

Aquesta moció fa veure que vol netejar les institucions, però en realitat el que vol és buidar-les; fa veure que vol transparència, però en realitat vol debilitar els mecanismes públics que sostenen el pluralisme democràtic. Fa veure que vol austeritat, però en realitat vol que la política depengui més encara dels diners privats. Fa veure que vol ètica pública, però la posa al servei de la seva agenda d'exclusió.

Aquesta moció aplica a Catalunya la mateixa lògica que VOX a la resta de l'Estat; només canvien la bandera. Com diu el candidat d'Aliança per Barcelona en una recent entrevista al diari *ABC*, «no tenemos que enfrentarnos catalanes y castellanos; el enemigo común es el califato». Un s'emboliquen amb la *rojigualda*, i els altres, amb l'estelada, però al darrere el fons és el mateix: àligues i esvàstiques.

També ens inquieta molt la proposta de suprimir el finançament públic dels grups parlamentaris i dels partits polítics. Ho presenten com una mesura contra els privilegis, però és mentida. Perquè, quan es retira el finançament públic de la política, no desapareix el poder dels diners. Al contrari, el que fa és créixer. Qui guanya amb un sistema polític finançat només amb recursos privats? Guanya qui té més capacitat de captar grans donants, guanya qui té més connexions amb els lobbys, guanya qui té interessos econòmics al darrere, guanya precisament qui més coneix la forma per corrompre la política. I potser per això les últimes notícies de fitxatges que han aparegut a la premsa d'Aliança Catalana amb corruptes condemnats.

Nosaltres el que volem és justament el contrari: més control, més transparència, més fiscalització, més rendició de comptes. Però no una democràcia reservada a qui té patrimoni, a qui té padrins o a qui té mecenes ideològics. També és molt revelador que aquesta moció carregui contra la cooperació internacional. Catalunya és una referència en cooperació, solidaritat i compromís internacional. I ho és perquè entén que els drets humans no tenen fronteres. I a vostès els molesta la cooperació,

perquè el seu projecte necessita una Catalunya petita, tancada, uniforme, espantada; necessita una Catalunya que miri al món amb por i que converteixi la diferència en amenaça.

Pel que fa als mitjans de comunicació, també hi ha una operació perillosa. Una cosa és exigir criteris objectius, transparència i fiscalització en la publicitat institucional, que hi estaríem d'acord, i una altra molt diferent és utilitzar aquest debat per condicionar el pluralisme informatiu, per castigar determinats espais comunicatius o per decidir i assenyalar qui és prou arrelat i qui no segons el seu criteri polític. I això és exactament el que fan els seus germans de l'extrema dreta europea i americana: quan un mitjà els critica, l'assenyalen; quan un periodista incomoda, el deslegitimen; quan una informació no els agrada, parlen de conspiració, i quan arriben al poder, intenten premiar els altaveus afins i castigar les veus crítiques. La seva recepta, senyora Orriols, no és regeneració; la seva recepta és reacció. Miri, la millor manera de defensar Catalunya no és tancar-la ni fer la petita; és fer-la més justa, més democràtica i més igualitària.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Diputats, diputades, membres de la comissió de seguiment... Bé, el que ens sorprèn en aquest Parlament és que els que més parlen de corrupció i més propostes porten són els que menys lluiten contra la corrupció i, en alguns casos, els més corruptes de l'Estat espanyol. Per tant, sorprèn que en els darrers plens, precisament, tots els partits de la dreta i l'extrema dreta vinguin aquí a presentar propostes sobre la corrupció quan no fan res per lluitar contra la corrupció.

I aquí veiem de nou amb aquesta proposta, aquest cop d'Aliança Popular..., (*veus de fons*) d'Aliança Catalana –perdonin. Ens proposen un seguit de mesures que demostren lo barruts que són. És a dir, vostès ens presenten aquí reformar lleis, reformar reglaments, fer no sé què i fer no sé «quantos» quan vostès no són capaços

de venir ni a una comissió ni a una ponència de llei. Per tant, el que ens estan posant són deures a nosaltres, oi? Perquè vostès no pensen fer res. Mesures estètiques, senzillament. Perquè vostès no vindran a treballar demà per fer aquestes coses que avui proposen. Perquè, de fet, els importen ben poc.

Sabem perfectament quina és l'estratègia de l'extrema dreta, perquè és la mateixa en aquest hemicicle que a l'Estat espanyol, que a Europa i al món: utilitzar el malestar de la ciutadania, parlar de la corrupció, perquè hi és, perquè és sistèmica a l'Estat espanyol, per atacar la democràcia. Una democràcia que també els diré que aquí a Catalunya, a l'Estat espanyol, és de molt baixa intensitat, i ho hem pogut viure en pròpies pells aquests darrers anys. Però vostès l'únic que busquen és malmetre encara més aquesta baixa democràcia. No volen lluitar contra la corrupció.

De fet, el seu partit –un partit teòricament nou– el que ha agafat és el pitjor de cadascun dels partits ja existents. Vostès s'han basat en el pitjor: agafar el que... El que no s'hauria de reproduir en política, vostès ho agafen. I ho veiem constantment aquí. Perquè vostès parlen en aquesta moció –molt bones paraules– dels recursos públics, l'eficàcia i la transparència; que, si no, la ciutadania no confia en les institucions. Però si vostès són els primers que la desprestigien constantment –totes les institucions–, i ho fan mentint constantment, venint aquí dient: «Nosaltres no anem a les comissions perquè, és clar, el mateix dia n'hi han quatre o cinc.» I aquí s'acaba el seu vídeo de TikTok. El podrien continuar dient que, de les quatre o cinc comissions que es convoquen, no van a cap, tot i que són dos. Podrien anar a dos; no van a cap. Per tant, menteixen a la ciutadania. Podrien venir a alguna ponència de llei, perquè moltes vegades no coincideixen amb res més. No venen, no presenten cap proposta, no presenten res. Només destrueixen i manipulen i enganyen la ciutadania.

I, a més, amb la barra i les penques d'apuntar a la resta de diputats i diputades constantment amb els sous, amb el que cobra cada grup parlamentari, quan vostès cobren exactament el mateix. Però –sempre els hi he dit– amb una gran diferència: la majoria d'aquí venim a treballar, venim a treballar cada setmana. Vostè ahir, senyora Orriols, on era després de la sessió de control? Va desaparèixer del Parlament. Va fer la seva pregunteta al president, el seu vídeo i va desaparèixer.

Això també és frau. Fraus a la ciutadania. En podria parlar aquí. I això és lo que fa vostè constantment. Quan els plens aquí duren tres dies –dimarts, dimecres i dijous–, vostè no apareix mai els dimarts, i els dimecres amb prou feines. Ve a fer el seu vídeo de TikTok i desapareix. Això sí, cobrant la pagueta.

I després ens diu: «És que, clar, jo soc alcaldessa.» Bé, és alcaldessa perquè vostè va canviar els estatuts. Un cop va sortir de diputada, va canviar els estatuts del seu partit per poder ser alcaldessa, diputada i també consellera comarcal. I això també és un frau a la ciutadania. Perquè vostè cobra aquí per ser diputada, no per ser alcaldessa o ser consellera comarcal. Digui les coses clares. N'hi han d'altres que hem plegat. Quan hem sortit de diputats hem plegat del nostre càrrec d'alcalde per poder exercir correctament la nostra feina i per cobrar, i, com que cobrem, que no sigui dit que no fem la feina i estem aquí treballant.

Per tant, tot el que ens proposen són una colla de mentides que el que només volen és desgastar encara més aquesta democràcia ja molt malmesa, perquè és veritat que hi han altres partits a l'Estat espanyol molt corruptes. I, evidentment, no donarem suport a cap de les seves propostes, perquè això sí que és un frau. Això que presenten avui aquí és un frau a la ciutadania i a tots els que estem aquí treballant cada dia per intentar fer una democràcia millor i un país millor. Que vostès, no.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Primer de tot, deixi'm que doni la benvinguda al senyor Blasco, al senyor Martín i al senyor Perales, que ens acompanyen, que són membres de la Comissió de Seguiment i Impuls del pla de treball de la tercera cimera contra les causes estructurals de la corrupció.

Avui Aliança Catalana ens presenta una moció que diu –diu– que parla de la lluita contra la corrupció, però la realitat és una altra. Aquesta moció no pretén combatre la corrupció; pretén desacreditar la democràcia, erosionar les institucions i alimentar el descrèdit polític. I això és extraordinàriament greu. Una cosa és ser implacables

contra qualsevol cas de corrupció. Ho hem de ser, sense excepcions, sense excuses i caigui qui caigui. Però, ho podem dir de tots els partits polítics d'aquesta cambra? Els hi responc jo: no. Però, senyores d'Aliança, una altra cosa molt diferent és convertir la sospita en un mètode polític i intentar fer creure que tot està podrit, que tots els servidors públics són sospitosos i que les institucions són, per definició, corruptes. Aquest és el negoci polític d'Aliança Catalana: sembrar desconfiança, perquè quan la gent deixa de confiar en les institucions acaba confiant en qui promet solucions fàcils.

La seva demagògia no té límits ni respecte a la democràcia. Les seves fal·làcies són populistes. I és curiós sentir lliçons d'exemplaritat de qui basa bona part de la seva estratègia política en desacreditar les institucions i a tothom que no pensa com vostès: el Parlament, el Govern o els mitjans de comunicació, per exemple. La regeneració democràtica no consisteix en incendiar institucions; consisteix a fer-les més fortes, més transparents i més útils. Nosaltres estem en això i per això, i vostès, una vegada més, només estan per fer soroll. És el seu manual, el del populisme. Dir que el sistema està esgotat o que les institucions han deixat de servir l'interès general és senzillament fals i molt molt irresponsable. Perquè, mentre milers de treballadors públics fan cada dia la seva feina amb honestedat, vostès ho posen tot sota sospita, simplement perquè els interessa construir un relat de decadència permanent.

El 15 de desembre del passat any es va celebrar el desè aniversari del pacte social contra la corrupció, pacte que ni els senyors del PP, ni els senyors de VOX, ni els senyors i senyores d'Aliança han signat, demostrant una vegada més que no els preocupen realment la corrupció ni els problemes de la ciutadania; només els vídeos a les xarxes socials. I amb la creació de l'Observatori Ciutadà contra la Corrupció, que és un dels compromisos..., tampoc hi van en cap moment. I dir-los que el 9 de desembre del 2015 es va signar. Vostès no tenien representació, però encara s'hi poden apuntar, encara el poden signar. Hi han més de setanta entitats entre col·legis professionals, plataformes sindicals, etcètera. Tampoc, com ja els hi han dit els meus companys diputats i diputades, van assistir a la Comissió d'Afers Institucionals on van venir els membres de la comissió de seguiment del pacte a donar compte de la seva feina i fer el seguiment d'aquest.

I vostès tenen la cara de dir que els hi preocupa la corrupció? Ni els preocupa, ni molt menys els ocupa. Tots els presents sabem que a vostès això de treballar, poc o res. I deixi'm que els hi expliqui per a qui no ha llegit la moció: aquesta moció deixa de parlar de corrupció ben aviat, més enllà del títol i poqueta cosa més; aprofiten un títol per colar el seu programa ideològic. Perquè, quina relació té la lluita contra la corrupció amb eliminar la cooperació internacional? Quina relació té amb suprimir el finançament dels partits polítics? Quina relació té amb eliminar el suport als mitjans de comunicació? Els hi dic jo: cap. *(Alguns aplaudiments.)* Simplement utilitzen la paraula «corrupció» com a excusa per desmantellar polítiques públiques que no comparteixen. No és una proposta d'integritat, és una operació de propaganda. Diuen que volen institucions fortes, però proposen afeblir-les; diuen que volen més democràcia, però desacrediten constantment els seus mecanismes; diuen que volen més control, però realment el que volen és menys política i molta menys democràcia.

Nosaltres estem aquí per tot el contrari. Els grans avenços d'aquest país –la sanitat, l'educació, els serveis socials– no han nascut de la desconfiança de les institucions; han nascut de governs que han pres decisions i en la majoria, de governs socialistes, d'esquerra i de progrés, de servidors públics compromesos i d'institucions que són la millor eina que tenim per garantir la igualtat d'oportunitats i de cohesió social.

I acabo, president. Nosaltres preferim construir *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* per responsabilitat institucional, per respecte als treballadors públics i, sobretot, per respecte a la ciutadania, que mereix una política exigent però també rigorosa i honesta. No ens trobaran en la resta, ens trobaran en la suma. No acceptem lliçons d'integritat de qui confon regeneració democràtica amb demolició institucional.

Per tot aquests motius hi votarem en contra.

El president

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, sobre les esmenes de VOX no les hem acceptat ni incorporat perquè intentaven entaforar-nos amb calçador Espanya i els espanyols. I, com saben tots vostès, som aquí per defensar els drets, interessos i llibertats dels catalans i de Catalunya. Per tant, no podem incloure-les.

Respecte a alguns dels comentaris que han sortit aquí, no cobro ni dietes ni complements per assistència a l'Ajuntament de Ripoll. Que ho facin els batlles de Junts (*rialles*), que compaginen dos càrrecs, és una cosa, però els d'Aliança no ho fem. (*Remor de veus.*) No ho fem. A l'Ajuntament de Ripoll, ni un euro –ni un euro.

Només de començar la intervenció Junts ens ha acusat de feixisme. Abans he seguit molt atentament la intervenció del senyor Dalmases i m'ha semblat entendre que deia que havíem de prendre moltes sopes encara per atrapar en totalitarisme el PSOE. Doncs llavors, per què ens fan el cordó sanitari a nosaltres i no al PSOE del 155 i de la calç viva? Que és que els poden més les enquestes que no pas els principis? (*Remor de veus.*) Tranquil·litzi's, senyor Colomines. Tranquil·litzi's, que li vindrà un cobriment de cor.

El president

Silenci, si us plau.

Sílvia Orriols Serra

Ja s'ha de tenir valor (*remor de veus*) per treure pit...

El president

Silenci, si us plau!

Sílvia Orriols Serra

...i presumir de l'enquesta del CEO, com ha fet el senyor Colomines. No sé si se l'ha llegit bé, perquè jo, sincerament, de vós, no en presumiria gens.

Esquerra, en una moció sobre corrupció, l'únic que em pot retreure és que se m'han obert expedients a la Comissió de l'Estatut dels Diputats. I aquests expedients no són per casos de corrupció, sinó per haver denunciat públicament el fonamentalisme i la misogínia que du implícits el vel islàmic. Per tant, poca corrupció han trobat dins

les files d'Aliança Catalana. Això no és corrupció, senyora Vilalta; això és seny i ordre, el mateix seny i ordre que avança amb fermesa als carrers i a les enquestes.

Visca Catalunya lliure!

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 18, 20 i 21 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes... *(Veus de fons.)* Sí? Començo... Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes acceptades i les esmenes transaccionals presentades. Hi ha cap grup parlamentari que vulgui intervenir per demanar votació separada o per demanar que es llegeixi alguna part de les mocions? *(Joan Garriga Doménech demana per parlar.)* Sí, el Grup Parlamentari de VOX?

Joan Garriga Doménech

Sí, demanem lectura, a la moció número 20, del punt número 1.

El president

Molt bé. Sí, i el senyor Cid també demana la paraula?

David Cid Colomer

Sí, president, per demanar la lectura del punt 2 de la moció 18, que és del nostre grup parlamentari.

El president

Molt bé. Molt bé. Perfecte.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els riscos de seguretat que està generant a Europa i a Catalunya la ultradreta violenta (continuació)

302-00280/15

Doncs comencem votant la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els riscos de seguretat que està generant a Europa i a Catalunya la ultradreta violenta. Demano al diputat i secretari segon de la Mesa del Parlament, el senyor Juli Fernández Olivares, que procedeixi a la lectura del punt 2 d'aquesta moció.

El secretari segon

«Condemna l'estratègia dels grups d'ultradreta violenta consistent en fomentar l'odi de forma sistemàtica i en fer servir, incitar o legitimar l'ús de la violència contra persones pel fet de ser immigrants, musulmanes, racialitzades, LGTBIQ+ o per formar part d'altres minories o col·lectius.»

El president

Votem conjuntament els punts 1, 2 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 106 vots a favor, 25 vots en contra i 2 abstencions.

També conjuntament votem els punts 3 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 106 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, 25 vots en contra i dues abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la decadència de l'assistència sanitària (continuació)

302-00277/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la decadència de l'assistència sanitària. Demano a la diputada i secretària tercera de la Mesa del Parlament, la senyora Rosa Ibarra i Ollé, que procedeixi a la lectura del punt 1.

La secretària tercera

«Derogar el Real decreto 180/2026, referente a la asistencia sanitaria universal, que abre las puertas de nuestro sistema sanitario a la inmigración ilegal y la invita a servirse gratuitamente de nuestro sistema sanitario, favoreciendo el efecto llamada y colapsando nuestros servicios, de forma que los convierten en ineficaces, y acaba con la calidad asistencial que merecen y pagan los españoles.»

El president

Votem conjuntament els punts 1, 3, 4, 5.a, 5.b, 5.c, 5.d, 8, 9 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 25 vots a favor i dues abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 108 vots en contra, 25 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 106 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre mesures de prevenció, detecció i lluita contra la corrupció a Catalunya (continuació)

302-00281/15

En darrer terme, procedim a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures de prevenció, detecció i lluita contra la corrupció a Catalunya.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 116 vots en contra, 17 vots a favor i cap abstenció.

De manera conjunta votarem els punts 2, 3, 4, 5.a, 5.b, 5.c, 5.d, 6, 7.f, 8, 9.a, 9.b, 9.c, 9.d, 10, 12, 13, 14.b, 14.c, 14.d, 14.f i 15.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

Votem els punts 7.a, 7.b i 7.c de manera conjunta.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 12 vots a favor i 15 abstencions.

Votem també conjuntament els punts 7.d i 7.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 131 vots en contra, 2 vots a favor i cap abstenció.

Votem els punts 11, 14.a i 14.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 17 vots a favor i 10 abstencions.

I, finalment, votem els punts 16, 17, 18.a, 18.b i 18.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 121 vots en contra, 12 vots a favor i cap abstenció.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i tretze minuts.